

NIEUWE AVONTUREN

Lord Suster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET VERVALSTE MEESTERSTUK

N° 3007

WEEKLIJKSE AFLEVERING

6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: N.V. Distrigo, 72, Montignystraat, Antwerpen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het vervalste meesterstuk

Hoofdstuk I

DE ANTIQUITEITENWINKEL

Te Londen, in het oostelijke gedeelte van de city en wel tussen Aldgate, Bethnal Green, Bow en Stepney ligt Whitechapel. Een naam, ééns berucht in de annalen van deze wereldstad, doch die thans veel van zijn verschrikking verloren heeft.

Eertijds, nog niet eens zo heel lang geleden, was Whitechapel een buurt, waarin een fatsoenlijk mens zich zeker niet zou wagen. De naam alleen reeds wekte visioenen op aan verdachte lieden, die niet tegen geweldadeden of zelfs tegen een moord opzagen. Men zag reeds in zijn verbeelding hoe die individuen die van slechte, weezinwekkende daden hun dagelijks werk maken, in holen van drank en ontucht samenscholen, waar zij door allerlei trucs en slissing-

heden toe te passen, zich wisten te verschuilen voor de sterke arm van de wet, die echter slechts zelden en alleen nog dan, wanneer men absoluut zeker was van zijn zaak, naar deze buurt werd uitgestoken, om de schuldigen te grijpen en een verdiende straf te doen ondergaan.

Zoals gezegd heeft de naam en ook de buurt zelf veel van zijn verschrikking verloren. Het is heden ten dage een buurt als zovele anderen in de grote wereldstad Londen, een buurt, die wemelt van kleine, nauwe straatjes, die alle in elkaar uitlopen en voor de oningewijde een waar warnet, een doolhof vormen, waar men maar al te spoedig de weg kwijtraakt en waaruit men alleen door een dienstvaardige politie-

agent, die daar thans vrij en onbelemmerd surveilleert, kan worden geholpen.

Dit laatste scheen echter niet nodig te zijn voor de chic geklede heer, die, nadat hij London Bridge was overgestoken, door Aldgate Road wandelde en regelrecht Whitechapel Road insloeg. Zonder zich een ogenblik te bedenken, maakte hij op de helft der straat rechtsom en sloeg Wappingstreet in, een dier straten, die evenveel kronkelingen en bochten als huizen schijnen te hebben en waaraan geen einde schijnt te komen.

Het merendeel der benedenhuizen is ingericht als winkel. Het zijn alle, zonder onderscheid buurtwinkeltjes, waar allerlei waren te koop zijn en die dan ook in de uitstalkasten achter de meestal morsige ruiten geëtaleerd zijn.

De buurt leefde daar van elkaar. De melkwinkel levert zijn waar aan de bakker, die op zijn beurt weer aan de kleermaker levert. Deze mag de garderobe verzorgen, niet alleen van de genoemde winkeliers, maar ook nog van de groenteverkoper, de kruidenier, de sigarenhandelaar, de banketbakker en de coiffeur, die daarvoor in ruil ook zijn klandizie genieten.

Als uitzondering echter treft men hier en daar winkels aan, die hetzij door hun uiterlijk, hetzij door de waren, die men verkoopt, zich enigszins onderscheiden van de overige.

Zo treft men hier en daar handelaars in naturalien aan. Daar vindt men op de toonbank en op de planken langs de wanden kooien met kleine hondjes, katjes en apen aan, terwijl in grote glazen bakken vissen en vreemd gevormde reptiliën rondzwemmen.

Weer wat verderop ziet men een waar de vreemdste zaken in de grilligste wanorde door elkaar liggen.

Ook zijn er sommige lieden, die uitsluitend handel drijven in oude zaken, dingen van allerlei aard, die in een vervlogen tijdperk als dagelijkse gebruiksvoorwerpen bekend stonden en die door sommige liefhebbers dan ook met grote ijver en vaak met opoffering van belangrijke sommen gelds worden gekocht.

Het was voor een dergelijke winkel, dat de heer, die zoëven van Aldgate Road komend, Wappingstreet was ingeslagen, stilhield.

Hij bleef enige ogenblikken voor de uitstalkast staan kijken, maar daar er op dat moment niets uitgestald was en hij door de morsige ruiten slechts de donkere holte van de daarachter liggende winkel zag gapen, toefde hij niet langer, maar legde hij zijn fijn gehandschoende hand op de koperen deurknop en trad binnen.

Met een lawaai om doden uit hun graf te doen opstaan, begon een roestige, ouderwetse, aan een veer hangende bel te klingelen, de winkelier het sein gevend, dat een klant zijn winkel was binnengetrepen en geholpen wenste te worden.

De winkelier echter scheen niet veel fiducia te hebben in klanten, die hem op dat uur van de dag (het was ongeveer elf uur in de ochtend) met een bezoek kwamen vereren en bleef voornog onzichtbaar.

De klant, die in zijn fijne, modieuze kleding een zonderling contrast vormde met de artikelen om hem heen, scheen zich daarover niet te verwonderen, althans hij liet geen ongeduld blijken, maar begon de voorwerpen, waardoor hij zich omringd zag, op zijn gemak te bekijken.

Het was een heterogene verzameling.

Op de toonbank, op dat gedeelte wat het verst van de deur verwijderd was, stond een uitgebreide verzameling koperen voorwerpen van de meest verschillende aard. Men zag er kandelaartjes, theestoofjes, asbakjes, pullen, schoteltjes en kommen. Ook stonden er beeldjes tussen, die door de kopergietter met min of meer bekwaamheid tot dierenfiguren, afgodjes, soldaatjes en duiveltjes waren gevormd.

Achter de toonbank, op planken, lagen tegels van allerlei vorm, grootte en kleur, kommetjes en schoteltjes van blauw Delfts aardewerk, sommige gaaf, maar de meeste gebarsten en beschadigd en alle zonder onderscheid met een dikke laag stof bedekt.

Wat verderop tinnen kannen, kroezen en schotels, oude gobelin lappen, waarvan het stiksel haast niet meer te onderscheiden was, hingen aan roestige spijkers van de zoldering, terwijl tussen dit alles door soms het een of ander buitengewoon goed geconserveerd, mooi gevormd, in fraaie kleuren schitterend voorwerp als het ware met geweld de aandacht trok.

Aldus bleven, na enige tijd rondgedwaald te hebben, de blikken van de aanzienlijke klant rusten op een schitterend geborduurd kazuifel, dat, hoewel het achteloos over de rug van een stoel was geworpen, onmiddellijk de geestdrift van een kenner moest opwekken.

Naast dat zeldzaam fraaie priesterkleed van de Roomse eredienst, stond haast verborgen onder een duimdikke laag stof, een schilderij in dofwarte lijst, waarvan de voorstelling onder het gebarsten en bruin geworden vernis, haast niet meer te zien was.

Ook hierop bleven de ogen van de voorname klant enkele ogenblikken rusten. Toen echter scheen de heer zich eensklaps te herinneren, dat nog steeds niemand te voorschijn gekomen was om hem naar zijn believen te vragen. Hij werd tenminste ongeduldig, stampte twee of driemaal met zijn fraaie wandelstok op de grond en liet een luid: halo! weerklinken.

Maar nog steeds kwam niemand opdagen.

Eensklaps echter, zonder enig geluid dat zijn komst vooraf had kunnen aankondigen en met een snelheid, die aan toverij deed denken, dook achter de toonbank een hoofd op, een hoofd zo afschuwelijk lelijk en met zo'n afzichtelijk verwarde haardos, dat men eerder aan het gelaat van een duivel dan aan dat van een mens zou denken. Op dat hoofd volgden een paar schoulers, afschuwelijk hoog opgetrokken en daarna een romp, gekleed in een verschoten, stoffig vest met mouwen, waaruit een paar klauwachtige handen te voorschijn kwamen, die op de toonbank bleven rusten.

De mond van het lelijke hoofd begon te grijnzen en de lippen gingen van elkander om een rij lange, gele tanden te laten zien.

De klant scheen zich over deze plotselinge verschijning achter de toonbank niet te verbazen, maar bleef de gedrochtelijke winkelier kalm aanzien.

— Wat blijft mylord? teemde een krassende stem, die achter de gele tanden te voorschijn kwam en door haar eigenaar zoveel mogelijk verzacht werd. Wat blijft mylord?

— Dat weet je wel, Nathan, klonk het antwoord van de heer op niet zeer vriendelijke toon. Je weet even goed als ik zelf, dat ik om die snuifdoos kom. Je kent mijn bod en je weet, dat ik niet hoger ga. Voor de dag er mee en zeg of je het aanneemt.

— Het gaat niet, mylord, heus het gaat niet. Ik zou er op verliezen en dat zoudt u toch niet willen.

De winkelier sprak deze woorden op een kermende toon en begaf zich naar een kastje achter in de winkel, waarvan hij een lade opentrok, om er een in bruin papier gewikkeld voorwerp uit te nemen.

Voorzichtig deed hij het papier er af en nu kwam er een voorwerp te voorschijn, dat zeker een kenner in verrukking zou brengen.

Het was een ronde snuifdoos uit het feodale tijdperk. Op het deksel, dat evenals de doos zelf van fraai ebbenhout vervaardigd was, prijkte een door een kunstvaardig miniatuurschilder gepenseeld portret van Lodewijk XVI, dat omringd was door rococo-rand van paarlemoer en zuivere diamanten.

Het geheel was van zo'n bovenaardse schoonheid, zo heerlijk mooi in zijn schitterende eenvoud, dat de afschuwelijke hand, waarin de doos lag, als de klauw van de duivel leek te worden.

De klant, die toch blijkbaar de doos niet voor het eerst zag, scheen echter zodanig onder de betovering van het fraaie voorwerp te komen, dat hij een kreet van bewondering niet kon onderdrukken.

De winkelier scheen zich wel bewust te zijn van dit feit, want hij bleef met

zijn kleine, zwarte glinsterende ogen zijn klant aankijken, alsof hij geen enkele beweging, geen enkele blik van de in bewondering verzonken heer wilde te loor laten gaan.

Voorzichtig, alsof hij bang was, dat een minder voorzichtige aanraking de prachtige snuifdoos onherroepelijk zou kunnen beschadigen, nam de klant de doos uit de hand van de winkelier om haar van nabij te bewonderen.

Nathan liet hem begaan, maar hield intussen geen oog af van de handen, die als het ware het fraaie voorwerp liefkoosden.

— Kom Nathan, wat zeg je, je kent mijn bod. Ik geef je vijftig pond contant.

— Och hemeltje, mylord, dat meent u niet. Hoe kunt u een arm man toch zo plagen? U weet toch net zo goed als ik, dat ik de doos voor minstens het dubbele heb moeten inkopen. Ik zou mezelf ruïneren als ik op uw bod inging. Bied nog eens, wat ik u verzoeken mag. Bied nog eens.

— Kom Nathan, niet verder zeuren. Mijn bod is heel aannemelijk en dat weet je deksels goed. Van dat dubbele inkoopbedrag geloof ik geen steek; dat zijn praatjes, waarmee je mij niet kunt vangen.

— Ach neen, mylord, werkelijk niet. Bij mijn gezondheid. Ik kan het er niet voor doen. Bied nog eens.

— Hoor eens, Nathan, ik weet heel goed, dat de doos niet meer waard is, maar ik wil toch nog een stap verder gaan en je zestig pond geven. Pak haar maar voor me in.

De winkelier nam de snuifdoos uit de handen van zijn klant, alsof hij bereid was het voorwerp voor de geboden som te verkopen en alsof hij haar ging inpakken, maar toen hij het voorwerp weer éénmaal in zijn bezit had, wikkelde hij het in hetzelfde bruine papier, waaruit het te voorschijn gekomen was, deed het in de lade van het kastje en sloot dat met een kleine sleutel, die hij uit zijn vestzak haalde, af.

Toen wendde hij zich om naar zijn klant, die met enige verwondering de

bewegingen van de winkelier had gadeslagen.

— Wat doe je nu? Nathan, vroeg deze.

— Dat betekent, mylord, zei de winkelier, terwijl hij niet langer moeite deed om zijn krassende stem wat zachter te doen klinken, dat betekent, dat UEdele die snuifdoos voor het laatst heeft gezien. Ik ben niet van plan om zo'n kostbaar stuk voor het bespottelijke bedrag, dat UEdelheid zoëven noemde, af te staan. Als u denkt dat Nathan geld nodig heeft, dan heeft UEdelheid het mis. Lelijk mis, zeg ik u. Nathan heeft geld genoeg om alle snuifdozen uit het feodale tijdperk op te kopen, ook al waren het er honderden. Maar al moest hij er tot zijn laatste levensdag mee blijven zitten, hij is niet van plan de markt te bederven, door ze tegen zo'n bespottelijk laag bedrag af te staan. Ik zal u de gelegenheid geven nog éénmaal een bod te doen en dan...

— Wat dan?... vroeg de klant, toen de koopman zijn zin niet voleindigde.

— Nu dan verkoop ik haar aan een andere klant, die mij een bod gedaan heeft, dat mij veel meer lijkt dan dat van UEdelheid. Een mooi bod. Een heel mooi bod.

— Luister, Nathan, zei de klant, die kalm had toegelusterd, ofschoon ik niet veel geloof van wat je zegt, zal ik je de tijd geven tot andere gedachten te komen. Ik kom later terug, doe dan mijn laatste bod en hoop, dat je dan redelijk zult zijn.

De winkelier zei niets, liet in een afschuwelijke grijns nog eens al zijn getanden zien en liet zijn klant, zonder een groet te stamelen, naar de deur gaan.

Deze echter, bij de deur gekomen, draaide zich, alsof hem plotseling iets inviel, op zijn hielen om, naderde de toonbank opnieuw en zei:

— A propos, Nathan, ik ben hier nu toch. Wat moet je voor dat schilderij hebben?

De heer wees met de knop van zijn wandelstok op het bestoven schilderij in de dof zwarte lijst, dat op de grond stond, naast de stoel met het kazuifel.

Nathan hinkte vanachter de toonbank te voorschijn, waggelde op zijn kromme benen naar het voorwerp in kwestie, tilde het boven zijn hoofd op en riep met een pathetische stem uit:

— Een Rembrandt, mylord. Een echte Rembrandt. Uit zijn beste tijd, mylord.

De klant begon te lachen. Een luide, heldere vrolijke lach.

— Ja, ja. Een Rembrandt. Een echte Rembrandt. Zo moet je maar beginnen, Nathan. Begin maar met te zeggen, dat het een Rembrandt is. Waarom niet een Velasquez of een Titiaan of een Michel Angelo? Waarom niet? Dan kan je nog méér vragen.

— Mylord maakt gekheid met een arm man. Mylord weet ook wel, dat ik het schilderij aan professor Medowcroft heb laten zien en dat hij gezegd heeft, dat het best mogelijk was, dat dit schilderij een echte Rembrandt is en dat slechts een grondige restauratie nodig was om dit met onfeilbare zekerheid aan te tonen.

— Waarom laat je het dan niet restaureren, Nathan, dan kan je het verkopen voor zoveel je wilt. Waarom doe je dat dan niet?

— Neen, mylord. Dank u, mylord. Daar zal Nathan geen gebruik van maken. Nathan weet heel goed, dat dit schilderij pas een Rembrandt wordt, als het voor een belachelijk lage som aan een kenner verkocht is. Dan wordt het pas waardevol. Dan is het ineens onbetaalbaar. Maar zolang het nog in de winkel is van een eenvoudige koopman, is het schilderij niets waard, is het hoogstens een goede imitatie en geen tiende gedeelte waard van de som, die het anders zou moeten opbrengen.

— Praatjes, Nathan, praatjes en anders niet. Wil ik je eens wat zeggen? Dat schilderij, dat zo vul en stoffig is, dat je de voorstelling niet eens meer kunt onderscheiden, laat staan een spoor van een signering, heeft misschien van zijn leven wel eens naast een echte Rembrandt gestaan of gehangen, maar daarvoor is het nog zelf geen Rembrandt geworden. Ik wil niet ontkennen, dat het misschien door een tijdgenoot van de

geniale Hollandse schilder is vervaardigd en dat het daarom voor de liefhebbers een zekere waarde heeft, maar je kunt mij niet wijsmaken, dat als het werkelijk een Rembrandt was, dat een man als Professor Medowcroft het hier in jouw winkel kalm zou laten staan, om het rustig verder te laten beschimmelen. Ik geef je voor dat doek tien pond sterling.

Nathan zei niets, maar wierp met een wanhopig gebaar zijn armen in de lucht, voegde zijn handen hoog boven zijn hoofd in elkaar en liet ze daarna met een plof op de toonbank vallen.

— Hemeltje, mylord, heeft UEdelheid het er vandaag op aangelegd om een arm man een beroerte te doen krijgen? Zeg vijftien pond.

De laatste woorden kwamen zo onverwacht bovenop het pathetische gejammer, dat de klant onwillekeurig in een lach schoot.

— Neen, Nathan, dan dank ik je wel. Ik heb gezegd tien pond en dat is mooi genoeg.

— Zeg veertien pond, mylord, jammerde de koopman.

— Neen!

— Dertien pond!

— Neen, Nathan.

— Dan kunnen we vandaag geen zaken doen, mylord.

— Ik zal je twaalf pond geven. Maar ook geen cent meer.

Zuchtend, alsof hem het grootste ongeluk was overkomen, maar inwendig lachend om de kolossale som, die zijn klant voor een stoffig prul, dat geen pond waard was, wilde betalen, bukte de winkelier zich naar het schilderij om het in te pakken.

Maar zijn klant beduidde hem, dat dat niet nodig was. Met een paar geoeffende handen had hij in korte tijd het paneel uit de lijst genomen en overhandigde dat aan Nathan.

— Zo! Doe hier nu een fatsoenlijk stuk papier om, dan neem ik het mee. De lijst mag je houden. Zie haar te verkopen voor drie pond, dan ben je aan je bedrag, dat je oorspronkelijk wilde hebben. Maar vlug wat, want ik heb

hier al veel te veel van mijn tijd staan te verpraten.

De koopman haastte zich aan het ontvangen bevel te gehoorzamen, terwijl hij niet eens met de ogen knipperde op het horen van de ruwe scherts, die toch feitelijk beledigend voor hem was. Maar hij was te veel koopman om dit te laten blijken, al schold hij misschien zijn klant inwendig ook uit voor alles wat lelijk is.

— Alstublieft, mylord. Geluk er mee, zei Nathan, nadat hij het pakket aan zijn klant overhandigd had.

Op dat ogenblik, juist toen de deftige klant op het punt stond te vertrekken, ging de winkeldeur opnieuw open, hetgeen wederom vergezeld ging van het helse gerinkel van de roestige bel en dat wel geschikt was om een dove te doen horen.

Wederom trad een deftig heer binnen.

Was de eerste klant van Nathan, die nu met het paneel onder de arm aanstalten maakte te vertrekken, gekleed als de gezeten Londense burger gewoonlijk gekleed is, namelijk in lichtkleurig homespun met slappe vilten hoed, de tweede, die thans binnentrad, droeg een geheel andere kledij.

Zijn lange, slanke gestalte was gehuld in een donker, tamelijk nauw zittend costuum, waarover een lange zwart lakense cape was geslagen; op het hoofd droeg hij een glanzende, zwart zijden hoed.

Deze enigszins van het alledaagse afwijkende kledij gaf de binnentredende iets zonderlings, iets opvallends, terwijl het fraaie regelmatige gelaat, waarin een paar staalgrijze ogen een ieder schenen op te nemen, eveneens dat eigenaardige bezat, dat een onvergetelijke indruk moet maken op een ieder, die slechts een weinig mensenkennis bezit.

Ofschoon Nathan van dit artikel misschien nooit had gehoord en zijn mensenkennis zich bepaalde tot een zekere handigheid in het schatten van de meer of mindere koopkracht van zijn cliënt, scheen de vreemdeling hem toch zodanig te imponeren, dat hij zijn onderda-

nigheid nu zozeer overdreef, dat deze in besliste kruiperigheid ontaardde.

De binnentredende deed echter of hij hiervan niets merkte, ging een paar passen op zij, om de eerste klant, die zich omgewend had, te laten passeren en lichtte en passant zijn hoed met een gratie, die de ware gentleman kenmerkt.

En terwijl Nathan met allerlei strijkes, hele en halve buigingen voor zijn nieuwe klant stond, bleef deze enkele ogenblikken de vertrekkende heer na-ogen.

— Dat is Mr. Murray, de bekende, rijke bankier, is het niet? vroeg hij de koopman, terwijl hij met de punt van zijn wandelstok naar de verdwijnende gestalte wees.

— Om u te dienen, mylord, luidde het antwoord van Nathan.

Zoals de lezer gemerkt heeft, was het de gewoonte van Nathan zijn deftige klanten allen met het praedicaat mylord aan te spreken. Hij meende dat hun dit niet onaangenaam was, terwijl het hem volmaakt onverschillig was of het praedicaat met of zonder reden werd aangewend.

Was het in het eerste geval een vlei-erij geweest, die de bankier zich kalm had laten welgevallen, thans was het werkelijk de titel, waarmede de klant diende te worden aangesproken.

De binnentredende was niemand minder dan Lord William Aberdeen, de bekende filantroop.

Dit echter was Nathan onbekend. Hij wist alleen dat deze deftige heer zeer rijk moest zijn, daar hij soms fabelachtige sommen besteedde voor antiquiteiten, die hij met de fijne neus van een kenner in de nauwste en donkerste sloppen wist op te sporen.

Het was inderdaad een geliefkoosde liefhebberij, een « hobby » zoals de Engelsen dat plegen te noemen, van Lord Aberdeen, om zijn huis met fraaie, zeldzame en soms zeer waardevolle antiquiteiten te vullen.

Ook thans was hij weer op jacht en was hij van plan door een zeldzame aankoop zijn toch reeds zeer uitgebreide verzameling aan te vullen.

Maar het verzamelen van antiquiteiten was niet de enige liefhebberij van de lord. Hij had nog een andere hobby, die hij zorgvuldig geheim hield en die dan ook slechts bekend was aan twee mensen, namelijk aan zijn vriend en medewerker Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson.

Deze twee waren de enigen, die van deze geheimzinnige liefhebberij iets afwisten. Aan hen alleen was het bekend, dat die liefhebberij bestond in het financieren van allerlei instellingen van liefdadigheid, die zonder zijn bijdragen zeer zeker een moeilijke strijd om het bestaan zouden moeten voeren.

Dat financieren geschiedde uit een fonds, dat door de lord onuitputtelijk werd genoemd en het was meer omdat hij de herkomst van de bedragen, die hij voor zijn liefdadigheidswerk inde, wilde geheim houden, dan dat hij er anders iets op tegen zou hebben gehad het wereldkundig te maken.

Zoals de zaken thans stonden echter, bleven zijn giften anoniem, dat wil zeggen, hij zorgde er angstvallig voor, dat alleen het betreffende instituut en zijn vriend wisten wie het geld gaf, zodat in de pers nimmer berichten dienaangaande verschenen.

Lord Aberdeen had daarvoor een zeer goede reden, want niet alleen verachte hij alle liefdadigheid, die de grote trom roert, uit de grond van zijn hart, maar het betrof hier wel degelijk een geval van zelfverdediging of zelfbehoud, zoals men het noemen wil.

Zijn vriend, zijn chauffeur en hij zelf toch waren de enigen, die wisten, dat Lord Aberdeen, de bekende filantroop, niemand anders was dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de Grote Onbekende.

Wanneer een of andere instelling van openbare liefdadigheid een beroep deed op zijn liefde voor de evenmens, dan was het zijn eerste werk een lijst te raadplegen waarop de namen stonden van mannen, rijke, schatrijke mannen, die er een eer in schenen te stellen zo weinig mogelijk of, wat nog vaker het geval was, totaal niets voor hun even-

mens, die minder bedeed was dan zij zelfven, over te hebben.

Weet de man, wanneer Raffles zijn oog op hem had laten vallen. Dan kon hij er verzekerd van zijn, dat binnen korte tijd zijn brandkast met een bezoek zou worden vereerd van de Gentleman-Inbreker, voor wie geen slot te ingewikkeld, geen stalen deur te dik was.

Op waarlijk geniale wijze bracht hij gewoonlijk des nachts een bezoek aan het kantoor of de woning van de rijk-aard, die, daar hij het niet goedschiks had gedaan, nu nolens volens een belangrijk bedrag in handen van Raffles moest stellen, die zich op zijn beurt weer haastte, het te schenken aan een hospitaal, een weeshuis, een herstelloord of een dergelijk instituut.

Zoals wij hebben gezien, was Raffles thans uit voor zijn liefhebberij, het bevredigen van zijn zwak voor antiquiteiten. Dit was echter geen reden om zijn andere liefhebberij te verwaarlozen, zo dacht hij en met half gesloten ogen keek hij de rijke bankier Mr. Murray, die zo juist de winkel van Nathan verlaten had na.

— Ja, ja, mompelde hij tussen zijn tanden, ik zou zijn gelaat uit duizenden herkennen. Wacht maar, papa, je zult er eerstdaags aan moeten geloven, je staat al veel te lang in mijn kladboekje.

Na dit halffluid voor zich heen gefluisterd te hebben, wendde hij zich om en verwaardigde zich de nog steeds buigende Nathan aan te zien.

— Kom, Nathan voor de dag er mee. Heb je je bedacht en neem je mijn bod aan?

— Edele heer, zei Nathan, zijn cliënt met de meeste eerbied aansprekend, uw bod is edelmoedig, maar Nathan kan het tot zijn spijt toch heus niet aanvaarden. U zult het moeten herzien, Nathan legt er anders geld bij.

— Laat me dat ding nog eens zien.

Nathan begaf zich nu naar het kastje achter in de winkel, draaide het slot met zijn sleutel om, trok een lade open en nam er weer het in bruin papier gewikkeld pakje, dat hij zoëven ook aan

Mr. Murray had laten zien, uit en overhandigde het aan Raffles

— Alstublieft, mylord. De mooiste snuifdoos, die er ooit gemaakt is en waarin Napoleon zelf honderden malen zijn duim en voorvinger heeft gestopt, om een prise te nemen.

— Hoeveel heb ik ook weer geboden? vroeg hij, terwijl hij de koopman scherp met zijn staalgrijze ogen aanzag.

De koopman scheen die blik niet goed te kunnen verduren, sloeg zijn gele met bloed doorlopen ogen neer en zei, zonder blikken of blozen:

— Zes honderd pond, mylord.

— Dat lieg je, gannef, zei Raffles bedaard, zonder zich in het minst op te winden. Denk je mij te beduvelen? Dat zal niet gaan, hoor. Ik weet drommels goed en jij ook, dat ik nooit meer dan vier honderd pond heb geboden. Je hebt er altijd zes honderd voor gevraagd, maar dat heb ik je nooit willen geven. En nu ook nog niet, maar ik zal het goed met je maken. Ik ben vandaag in een royale bui. Ik geef je vijf honderd pond en geen penny meer. Dat is goed betaald en je moet er direct mee accoord gaan, anders neem ik mijn bod terug en zet nooit meer een voet in je smerige voddenspakhuis. Vooruit, wat is je antwoord?

Er was iets in de stem van Raffles, dat Nathan waarschuwde, dat het zijn cliënt ernst was en dat hij niet moest trachten nog meer te krijgen, op gevaar af een goede klant te verliezen. Hij zei daarom niets, maar nam de snuifdoos al zuchtend uit de handen van Raffles over, om het kostbare voorwerp in een schoon stuk papier te wikkelen.

Raffles echter, zonder zich aan het zuchten van de koopman, dat welhaast in een soort gekerm overging, te storen, nam hem de doos weer af, haalde een zijden doek uit zijn zak, waarmede hij het kostbare voorwerp zorgvuldig afveegde en liet het daarna eenvoudig in zijn vestzak glijden.

— Zeg eens, Nathan, die Mr. Murray, die zoëven hier is geweest, wat kwam die doen?

— Met genoeg, mylord en God zal me straffen als ik de onwaarheid spreek.

Die rijke man was er op uit om een arm, maar eerlijk koopman te bedriegen. Ten minste het leek wel alsof hij dat wou. Maar de oude Nathan is niet zo dom. O hemeltje, neen. Al gebieden de zaken, dat ik me zoms zo maar houd.

De koopman liet, nadat hij dit gezegd had, een geluid horen, dat enigszins geleek naar het kokhalzen van een papegaai, die om koekjes bedelt, maar dat een ingehouden lach moest verbeelden.

Raffles moest onwillekeurig glimlachen.

— Nathan is slim, vervolgde de koopman, nadat hij uitgelachen was, Nathan is slim, al toont hij dat niet altijd. Lord Murray deed een bod op de snuifdoos die 'Edelheid op het ogenblik in de zak heeft. Hij bood mij zestig pond en ik deed alsof ik dat bod niet eens zo bespottelijk laag vond. Ik vroeg vijf en zeventig en de ezel... pardon, ik bedoel mylord Murray wou het er niet eens voor geven. Maar dat wist ik ook wel, want Nathan is slim.

Hier kreeg de koopman wederom aanvechting om te gaan lachen en hij deed het nu zo lang, maar tevens zo ingehouden, dat hij zich verslikte en in een benauwde hoestbui uitbarstte. Hij was daarbij zo vrijgevig met zijn bedorven adem en zijn speeksel, dat Raffles het geraden achtte een paar passen achteruit te gaan, om op die veilige afstand af te wachten tot aan die eruptie een einde was gekomen.

Dit geschiedde eerder dan men met het oog op het opgezwollen, paarse gezicht van de man had mogen verwachten.

— Nathan is slim, vervolgde de koopman, alsof er niets gebeurd was. Nathan had al lang gezien dat Lord Murray niet gekomen was om de snuifdoos die hem trouwens veel te duur was. Hij had zin in een schilderij... een zeldzaam schilderij, dat ik door professor Medowcroft had laten keuren en dat door die geleerde gentleman... als...

— Een waardeloos prul werd gewaarmerkt, viel Raffles hierop in, terwijl hij de koopman strak aanzag.

Nathan was even overbluft. Hij had willen herhalen wat hij aan Murray had verteld, wel honderd malen achtereen, namelijk dat het schilderij ongetwijfeld een Rembrandt was en dat het alleen de schuld was van zijn donker en klein winkeltje, dat het daarvoor niet openlijk werd erkend.

Raffles had het schilderij toevallig ook gezien en er zoveel belang in gesteld, dat hij professor Medowcroft, de bekende expert, er over had aangesproken en diens vernietigend oordeel gehoord.

Nathan, die groot ontzag scheen te hebben voor Raffles en deze niet gaarne als klant zou willen verliezen, begreep dat hij zich niet langer het air moest geven, alsof hij van de echtheid van het schilderij overtuigd was en besloot het over een andere boeg te gooien.

— Zo, weet mylord het ook? vroeg hij nu, alsof hij niet even te voren bij hoog en laag had willen zweren, dat het schilderij door de beroemde Hollandse kunstenaar was geschilderd. Zo, weet mylord het ook? Nu, ik dacht dat ik me wel schadeloos mocht stellen voor de belediging, die Lord Murray me had aangedaan door zo'n bespottelijk bedrag te bieden voor die mooie rococo snuifdoos en ik heb hem voor dat schilderij twaalf pond laten betalen. Hij

dacht er een koopje aan te hebben.

Raffles keek de koopman eens even door zijn half gesloten oogleden aan en zei:

— Neen Nathan, dat maak je me niet wijs. Mr. Murray mag zijn wie hij wil en hij mag betrekkelijk weinig verstand van kunst hebben, maar voor zo dom zie ik hem toch niet aan.

— Dat kan zijn, mylord, maar dan vraag ik me af, waarom Lord Murray er toch nog twaalf pond voor heeft gegeven. Als hij denkt, dat het misschien wel een echte Rembrandt kan zijn, dan moest hij dat bedrag van twaalf pond er aan wagen, maar als hij de zekerheid heeft, dat het schilderij een doodgewoon lor is, dan weet hij ook, dat het met een half pond nog te duur is betaald.

Er lag in de redenering van de anti-quiteitenhandelaar zoveel logica, dat Raffles er zelf door aan het nadenken werd gebracht.

Hij bleef enige ogenblikken in gepeins staan, voor hij weer opkeek

— Nu, Nathan, zei hij eindelijk, ik geloof niet, dat wij nog meer te bespreken hebben. Ik dank je wel voor je inlichtingen en, denk er om ...mondje dicht over alles, tenminste als je enige waarde aan mijn klandizie hecht. Adieu!

Hoofdstuk II

EEN WEDDENSCHAP

Toen Raffles de winkel van Nathan had verlaten, was de heer Murray, bankier en steunpilaar van de Londense beurs, reeds enige tijd thuis. Of beter gezegd, op zijn kantoor in de city.

Dit gebouw was een der hoogste en grootste van Fenchurch street. Hij had, toen hij de Wappingstreet teneinde had gewandeld, een taxi aangeroepen en was dus spoedig op de plaats van zijn bestemming aangekomen.

Toen hij de draaideur binnenging, stond de portier in een lange, donkerblauwe jas met nikkelen knopen gekleed, uit zijn loge op, nam de hoed van zijn patroon aan en deed de deur van zijn privé-vertrek voor hem open.

Murray was van eenvoudige afkomst. Hij had zich van jongste bediende af opgewerkt en hield van onderdanige eerbewijzen. Als een koning liet hij zich door zijn ondergeschikten bedienen.

Toen hij in zijn fraai gemeubelde kamer was aangekomen, was zijn eerste werk op de knop van een elektrische bel te drukken.

Na een paar seconden trad een net, doch eenvoudig gekleed heer de kamer binnen. Het was Clark, zijn secretaris en vertrouwde, die al het private werk voor hem deed.

— Clark, ik ga even naar boven, ik heb een persoonlijke aangelegenheid te behandelen, waarbij ik niet gestoord kan worden, wil je daaraan denken? Ik ben dus voor niemand op kantoor.

— Jawel, mijnheer. Ook niet voor Smithfield?

— Ook niet voor Smithfield. Als hij mocht komen, houd hem dan hier en zeg dat ik over een half uurtje terug ben. Maar ik denk niet, dat hij nu reeds komen zal. Wij hebben afgesproken om één uur en het is nog geen half een. Ik ben over een half uur in deze kamer terug.

— Heel goed, mijnheer.

Met deze woorden verwijderde Clark zich.

Murray ging ook het vertrek uit, begaf zich naar de lift en steeg tot de hoogste verdieping. Hij trad een klein, maar comfortabel gemeubeld vertrek binnen.

Murray trok zijn jas en vest uit, legde het pakje, dat hij uit de winkel van Nathan had medegenomen op tafel, pakte het uit en opende een kastdeur, waaruit hij enige lappen, flesjes, sponzen, borsteltjes en mesjes haalde, welke hij eveneens op de tafel deponeerde.

Nu begon hij met alle aandacht en met een vlugheid en zekerheid, die aantoonde, dat het niet voor het eerst was, dat hij een dergelijk werkje deed, het paneeltje, dat onder een dikke laag stof met vuil en bruin geworden vernis was bedekt, te reinigen.

Het duurde niet zo heel lang of de eigenlijke verflaag kwam voor de dag zodat men kon zien wat het paneeltje eigenlijk voorstelde.

Het was een boerenherberg met enige pratende en drinkende boeren op de voorgrond. Het behoeft geen oog van een grondig kenner om direct te zien,

dat het alles armzalig maakwerk was. Het hele ding was op zijn best een stumperig namaaksel, een slecht geslaagde imitatie van een of ander beroemd schilderij.

Murray hield het paneeltje tegen het licht en bekeek het van alle kanten, vooral de rechterbenedenhoek, waar de schilders uit die dagen gewoonlijk hun handtekening plaatsten, had zijn bijzondere aandacht. Hij scheen echter niets te vinden, want na enige minuten legde hij het schilderijtje neer.

— Bah, een prul van het eerste water... geen half pond waard, mompelde hij, terwijl hij van een der planken een flesje nam, dat ogenschijnlijk een helder vocht bevatte. Hij schudde dit flesje krachtig, ontkurkte het, rook er aan en zette het met een gebaar van walging neer.

— Nog uitstekend in orde, zei hij weer zachtjes, we zullen eens zien wat we daarmee kunnen doen.

Hij haalde nu uit zijn portefeuille een stukje linnen, waarop in spiegelschrift enige woorden waren geschilderd. Met een penseel, die hij in het vocht van het flesje had gedoopt, bevochtigde hij het en legde het voorzichtig op de rechterbenedenhoek van het paneeltje. Toen drukte hij het aan, eerst voorzichtig, later weer harder.

Nadat het stukje linnen ongeveer vijf minuten op het schilderijtje gelegen had haalde hij het er voorzichtig af en bekeek het resultaat, door het paneeltje op armslengte van zich af te houden.

Terwijl hij een zacht lachje liet horen, knikte hij tevreden en legde het schilderijtje te drogen. Na het vocht uit het flesje te hebben laten weglopen, spoelde hij het duchtig uit zodat er geen spoor van de oorspronkelijke vloeistof meer was te bekennen en zette het flesje bij de andere.

Nu ging hij naar zijn lessenaar, schoof de cylinder naar binnen, klapte een zijdeurtje open en drukte toen op een knop, waardoor een kleine schrijfmachine naar buiten draaide. Hij schoof er een vel papier in en begon een brief te tikken.

Toen dat klaar was, vouwde hij het vel papier in een enveloppe, typte er het adres op, liet de schrijfmachine weer naar binnen draaien en sloot zijn lesenaar.

Nu ontkurkte hij wederom twee flesjes, goot de inhoud daarvan op een schaal en mengde de vloeistof goed door. Met een platte kwast streek hij deze nu over het paneel, dat wederom onmiddellijk dezelfde vale, groezelige tint aannam als eerst. De voorstelling ging wederom schuil onder een donkere laag en toen het droog was, had het ook weer het stoffige, vergeelde, en verwaarloosde uiterlijk als toen Murray het uit de handen van Nathan had aangenomen.

Met een doek, die vol stof zat en die hij blijkbaar voor dat doel had bewaard, werd het paneeltje bestoven, zodat het ook weer met zo stoffig er uitzag als een half uur geleden.

Wederom liet Murray hetzelfde zachte lachje horen.

— Fijn! mompelde hij.

Hij stelde het schilderijtje nu dicht bij het venster op en wel zodanig, dat het zonder weerkaatsing goed werd verlicht, vervolgens haalde hij een statief en een fototoestel te voorschijn, stelde scherp op het paneeltje in en maakte een reproductie door het enige minuten op de gevoelige plaat te belichten.

Een der kasten was ingericht tot donkere kamer, waarin hij nu verdween om het latente beeld te ontwikkelen.

Na enige minuten kwam hij weer te voorschijn met een bak, die hij zacht heen en weer schommelde. Af en toe haalde hij er voorzichtig de plaat uit om die tegen het licht te houden en te zien of deze al uitgefixeerd was.

Toen dit het geval bleek te zijn spoelde hij het negatief enige minuten met een flinke waterstraal af en zette het vervolgens op een rekje te drogen.

Hij keek nu op zijn horloge en zien- de dat het reeds één uur was geweest, haastte hij zich naar beneden, naar zijn privé kantoor, waar hij een zijner cliëntele, Mr. Smithfield reeds op hem vond wachten.

Weldra was hij met deze heer in een druk gesprek gewikkeld en dacht hij blijkbaar aan zijn geknoei, boven in het kleine vertrekje, helemaal niet meer.

Langer dan een half uur duurde dit gesprek en toen Mr. Smithfield eindelijk vertrok en Murray dacht aan het werk te kunnen gaan om datgene af te maken, waaraan hij die ochtend slechts enige ogenblikken had kunnen besteden, werd hij hierin teleurgesteld, daar de portier wederom een nieuwe bezoeker aanmeldde.

Het lag Murray op de lippen om belet te geven, maar bij nader inzien oordeelde hij het toch beter de bezoeker niet af te schepen. Het kon een zaak van gewicht zijn.

Het kaartje, dat deze had afgegeven droeg de naam Mr. Wilfrid Knox, een naam, die Murray nog nooit gehoord had.

Ook de komst van de bezoeker maakte hem niet veel wijzer. De man was fatsoenlijk gekleed, liep een weinig gebogen, had een grijzend puntbaardje en blijkbaar zwakke ogen, want deze werden haast geheel verborgen door een licht groen gekleurde bril, ter bescherming tegen het felle licht.

Murray wees met een kort gebaar naar een stoel, schreef nog enige woorden op het blad papier, dat voor hem lag en zette zich toen tot luisteren.

— Wat kan ik voor u doen, Mr... met een blik op het kaartje... Mr. Knox? vroeg de bankier beleefd maar kort, ten bewijze, dat hij niet veel tijd had.

— Mijnheer Murray, zei Knox op enigszins weifelende toon en met zacht trillende stem, ik kom niet voor mijzelf, maar voor anderen. Ik acht het nodig, u hierover in de eerste plaats in te lichten, alvorens ik verder ga. Het doel van mijn komst is uw liefdadigheid in te roepen voor een instelling, die zeer zeker uw sympathie zal hebben en die...

Murray enigszins geïrriteerd door het langzame spreken van zijn bezoeker en begrijpend, dat het hier een verzoek om geld betrof, viel Knox ruw in de rede.

— Het spijt me, mijnheer Knox, maar...

— ... maar ik ben niet van plan wat te geven. Ik zal de zin maar aanvullen. Deze woorden zei de bezoeker op geheel andere toon. Ook zijn houding was totaal veranderd. Hij had zich kaarsrecht opgericht en zijn ogen schenen achter de donkere brillenglazen vuur te schieten.

— Mijnheer Murray, ik heb de eer u te kennen, maar kan tot mijn spijt niet zeggen, dat het een genoegen voor me is. Neen, doe geen moeite te bellen, ik kan alleen mijn weg wel vinden en u behoeft de portier niet te waarschuwen, trouwens het zou u weinig baten, want de man zou toch niet komen.

Met een ruk nam Knox zijn bril af, trok een pruik van zijn hoofd en verwijderde ook het puntbaardje. Een geheel ander man stond de bankier aan te zien. De staalgrijze ogen schenen tot in zijn ziel te willen doordringen.

— Ofschoon uw tijd blijkbaar zeer kostbaar is, moet ik u toch enige ogenblikken ophouden, maar ik wil het kort maken. Ik wil u alleen vertellen, dat ik van plan ben wat mij niet goedschiks gegeven wordt, eenvoudig te nemen. Mijn naam is niet Knox, maar Raffles, John Raffles...

— De gentleman-inbreker?... riep Murray op woeste toon uit.

— Juist, mijnheer Murray. Wat ik niet krijg, neem ik. Neen, doe geen moeite met die telefoon, beide toestellen, zowel huis- als gemeentetelefoon zullen hun werk niet verrichten. Ziet u dit draadtangetje? Dat heeft ze voorlopig buiten dienst gesteld. Opdat we tenminste een paar minuten rustig kunnen praten.

— Maar dat is een gemene streek...

— Zoals u het noemen wilt, mijnheer Murray, maar luister. Ik heb vijftigduizend pond sterling nodig voor...

— Méér niet? vroeg de bankier met ironie.

— Neen, niet meer, antwoordde Raffles volkomen kalm. Als u mij die niet geeft, kom ik ze later toch weghalen.

— Dat noem ik brutaal, riep de bankier uit. Weghalen, zeg je? Je denkt zeker, dat ik mijn geld zo maar op mijn lessenaar of op tafel laat slingeren. Het

zou al te dwaas zijn, maar ik wil er alles onder verwedden, dat je daar nuchter van blijft.

— Ik ben dan ook niet iedereen. Ik geloof, dat ik over de nodige originaliteit wel beschik. Maar om op ons à propos terug te komen, is het u ernst met die weddenschap?

— Om hier weg te halen wat ik u niet geven wil? Ja zeker. Ik zou wel eens willen zien, dat...

Raffles stak zijn hand op om de woordenstroom te stuiten.

— Laten we geen tijd verspillen, mijnheer Murray, uw tijd is kostbaar maar de mijne ook. Ik wil gaarne met u wedden. Schrijft u maar op. Ik neem u vijftig duizend pond sterling af. Doe ik dat niet, dan betaal ik u hetzelfde bedrag uit.

Murray stond paf. Zo iets had hij nog nooit meegemaakt.

— Meent u dat, mijnheer...

— Raffles, John Raffles, om u te dienen, gooit u dat kaartje maar in de prullemand, dat was maar camouflage.

Wederom begon Murray te lachen. Maar wie garandeert mij? aldus begon hij.

— O, dat zal ik zelf wel doen mijnheer Murray. Wij doen hier zaken, niet waar?

Raffles tastte even in zijn binnenzak en haalde er een stapeltje banknoten uit.

— Wilt u maar even natellen, ik had er zo half op gerekend.

Murray viel van de ene verbazing in de andere, maar nam de banknoten toch aan. Hij telde. Het was precies tot een bedrag van vijftig duizend pond sterling, dat hij in de hand hield.

— U wilt uw bedrag daar zeker wel naast leggen, niet waar, mijnheer Murray, zei Raffles bedaard. Zaken zijn zaken.

Murray keek Raffles even door zijn half gesloten oogleden aan, ging toen naar de grote brandkast in de hoek van het vertrek en keerde met een dikke portefeuille terug. Hij telde eveneens een bedrag van vijftig duizend pond sterling uit.

— En waar denkt u dat geld op te bergen? vroeg Raffles.

— Moet ik dat vooruit zeggen? vroeg de bankier. Neen, waarde heer, dat zou al te gemakkelijk voor u zijn. U kunt wel verlangen, dat ik het open en bloot op mijn bureau laat liggen.

— Geen gekheid, alstublieft, zei Raffles op ijskoude toon. U weet zeer goed, dat ik dat niet bedoel. Mijn verlangen is, dat u het geld hier in dit gebouw opbergt; waar, behoef ik volstrekt niet te weten. Mijn enige eisen zijn: hier in huis opbergen en geen politie in huis halen om mij te beletten te werken. Zweer mij dat.

Murray dacht enige ogenblikken na. En als ik weiger? vroeg hij.

Raffles haalde zijn schouders op. Dat zou slechts uitstel van executie zijn, zei hij bedaard. Wat ik in mijn hoofd heb, doe ik, al duurt het dan misschien ook wat langer. Maar ter zake. Wilt ge aan mijn wens voldoen? Het zijn toch waarlijk geen overdreven voorwaarden.

— Vooruit, ik wil het doen, zei Murray ten slotte. Ik zal het geld hier in dit gebouw opbergen en geen politie of andere lieden in huis halen om u in uw... laten we zeggen... werkzaamheden te storen. Is mijn woord voldoende?

— Ongetwijfeld, zei Raffles, zonder een ogenblik te aarzelen. Meer verlang ik niet.

Raffles ging langzaam naar de deur en draaide zich toen nog even om.

— A propos, mijnheer Murray, dat van de telefoon en van uw bel was maar gekheid. Adieu!

Zonder verder acht te slaan op hetgeen Murray hierop zei, was Raffles in hetzelfde ogenblik verdwenen.

Enkele minuten later vertrok Murray eveneens. Hij had schik in het geval.

— Dat was dus die gevaarlijke John Raffles, waarnaar de politie van Scotland Yard reeds zo lang zocht. Jammer eigenlijk, dat hij hem niet kon overleveren. Maar een man een man, een woord een woord. Hij had zijn woord gegeven en hij zou het houden. Jammer, dat hij geen datum had bepaald. Maar hij dacht zo, dat Raffles er geen gras over zou laten groeien en dan zou hij hem meteen zeggen, dat hij niet meer dan twee pogingen mocht doen en binnen een maand tijds, anders zou hij de weddenschap als verloren beschouwen. Ja, dat zou hij doen.

Aldus in gedachten verdiept, ging Murray het vertrek uit en begaf zich naar het sousterrain.

Maar op weg daarheen, bedacht hij zich. Hij wilde zich eerst overtuigen, of alles in orde was en hij wenkte de portier.

— Is die... die mijnheer, die zoëven bij mij was, weggegaan? vroeg hij de man. Deze keek zijn patroon even verbaasd aan. Wat bedoelde hij met die vraag?

— Ja, zeker mijnheer. Had hij moeten wachten?

— Neen, neen, zei Murray lachend. Ik vraag het maar voor alle zekerheid.

Murray ging de deur door, die naar de benedenvertrekken leidde. Hij begaf zich nu, zonder te aarzelen, naar de kluis en sloot daar het grote bedrag aan banknoten, dat hij los in zijn zak had gestoken, in en klom toen weer de trap op naar boven.

Murray nam zijn hoed van de portier in ontvangst, maar ging nog niet weg. Hij ging met de lift naar boven, waar hij uit het kleine, geheime vertrekje het pakket met het schilderijtje nam en de door hem getikte brief.

Toen ging hij weer naar beneden en verliet het gebouw.

Hoofdstuk III

BAAS BOVEN BAAS

— Charles, doe me het genoeg en sla eens even het register M op en kijk eens voor me na wat voor man die Murray eigenlijk is.

— Onmiddellijk Edward, luidde het antwoord.

Dit antwoord werd gegeven door iemand van aangenaam uiterlijk. Hij was de vriend van Lord Edward Lister en diens rechterhand.

Hij was lang zo slank en lang niet als Raffles, eerder iets beneden de middelmaat, maar overigens goed geproportioneerd. Zijn haar was donkerblond en krullend, zijn gelaatskleur blank, zijn mond tamelijk groot en zijn ogen blauw. Hij had een vrolijke aard en zijn mond stond eeuwig naar lachen.

Raffles was zo juist thuis gekomen en had zijn vriend verteld van de weddenschap, die hij met Murray had aangegaan. Nu wilde hij alles van die man weten, opdat hij goed beslagen ten ijs zou komen.

Brand ging naar een grote boekenkast, haalde van een der planken een map, die de letter M droeg, ging hiermede naar zijn lessenaar en begon de bladen, die daarin met klemmen waren vastgemaakt, door te zien.

— Wil je even luisteren, Edward? Ik heb hier zijn gehele doopceel gelicht.

— Ik ben een en al oor, amice, zei Raffles lachend.

Brand las:

— Murray, Charles Winnifried. Geboren in 1890 te San Francisco. Van gewone afkomst, maar een geducht zakenman. Bekleedt geen enkele openbare functie. Volgens zijn eigen woorden heeft hij alleen tijd voor zaken, waarmede geld te verdienen is. Heeft geen enkele liefhebberij. Is totaal van ieder kunstgevoel ontbloot. Houdt niet van muziek. Kan geen foxtrot van een mazurka van Chopin onderscheiden. Heeft van schilderijen niet het minste verstand. Elk stuk muziek is voor hem een

moppie en een schilderij een stuk verfeklodder. Vindt een oleografie, het liefst stevig kakelbont, even mooi of nog mooier dan een schilderij van Rembrandt. Verdient geld als water. Gaat er trots op nog nimmer één cent aan werken van openbare liefdadigheid te hebben gegeven. Bezit een prachtig herenhuis in Hyde Park Lane en een groot landhuis in Warren Point. Beide huizen zijn gemeubileerd op een afzichtelijke manier. Hij is te trots om naar raad te luisteren en zegt dat hij zijn huizen inricht op de manier zoals hij dat wil, al vindt de hele wereld dat ook lelijk. De hele wereld kan voor zijn part naar de maan lopen. Paragraaf twee. Hij is...

— Laat maar Charles, ik weet al genoeg, viel Raffles hem in de rede. Als ik nog langer naar die levensschets luister, word ik, met verlof, misselijk. Precies de vent waarvoor ik hem altijd gehouden heb. We zullen hem eens mores leren.

— Wat moeten we doen? Gaan we er vanavond al op uit?

— Dat zal ik je vertellen. Ik ga vanavond eerst eens op exploratie uit, al denk ik niet, dat ik vanavond mijn slag al kan slaan. Misschien ook wel, dat zal van de omstandigheden afhangen. Maar jullie behoeven niet met me mee. Voor jullie heb ik een ander werkje.

Dat landhuis in Warren Point, dat moet onder observatie blijven en ook zijn huis in Hyde Park Lane. Ik wil graag weten wat die sinjeur zoal uitvoert. Hij is, zoals uit het register blijkt, ongehuwd en zal dus wel niet veel thuis zitten.

Mensen van zijn soort zoeken hun plezier haast altijd buitenshuis. Als je het met Henderson nu zo ziet te regelen, dat jullie elk een huis voor jullie rekening nemen en het doen en laten van Murray nagaat, dan kom ik alles te weten wat ik weten wil. Desnoods neem

je een paar losse krachten in dienst, maar denk er vooral om vertrouwde lui te nemen.

— En denk je geen hulp nodig te hebben bij datgene wat je van plan bent zelf op te knappen? vroeg Brand.

— Neen, amice, dank je wel. Maar ik zou wèl graag hebben, dat jij en James zo gauw mogelijk vertrokken, want het kan best zijn, dat hij een plan heeft, dat hij wil uitvoeren, vóór wij op het toneel zijn verschenen. Heb je al geluncht?

— Ja. We zijn gereed om onmiddellijk te vertrekken.

— Doe dat dan, amice, als een goede kerel.

Brand stond op, drukte zijn vriend de hand en begaf zich, na in de vestibule zijn hoed opgezet te hebben, naar de garage achter in de tuin, waar hij zeker was Henderson te zullen aantreffen.

Raffles bleef alleen achter. Wie mocht denken, dat de Gentleman-Inbreker in het vooruitzicht van zijn plan, onrustig of zenuwachtig zou wezen, heeft het mis. Raffles was zo kalm en rustig alsof hij van plan was die avond een wandelingetje te maken in de maneschijn langs het Thames Embankment of zo.

Tegen dat het donker begon te worden, stond hij op, nam een bad en kleedde zich voor het diner, dat hij gewoon was in de restauratiezaal van de Windsor-Club, waarvan hij vicepresident was, te gebruiken. Na het diner bleef hij met enige kennissen een partij biljart spelen en begaf zich toen naar huis.

Op zijn kamer gekomen, opende hij een geheim vakje in een der wanden en haalde daaruit een telefoontoestel te voorschijn. Het had een bijzondere vorm, welke geheel afweek van die, welke bij de abonnés in gebruik zijn.

Onder aan de voet was een langwerpig kastje aangebouwd, dat hij met een sleutelje opende. Het bevatte een eboniëten rol, waarop een zilveren naald rustte. Door het mechanisme in werking te brengen, was hij in staat de gesprekken, die gedurende zijn afwezigheid op de eboniëten rol waren opgevangen te laten herhalen.

De rol echter had hem niets te vertellen.

— Zo, zo, dus mijn waarde vrienden Brand en Henderson hebben me niets te vertellen gehad. Zoveel te beter, mompelde hij.

Een blik op zijn polshorloge deed hem zien, dat het bij twaalfen was en hij besloot zijn avontuur te beginnen.

Op straat riep hij een taxi aan en gaf de chauffeur bevel naar Fleetstreet te rijden, vanwaar hij zijn tocht verder te voet voortzette.

In Fenchurchstreet aangekomen, maakte hij eerst een tocht rondom het blok gebouwen, waarvan het gebouw van Murray Ltd. een deel uitmaakte en zag dat hij aan de achterkant gemakkelijker over een tamelijk laag hek kon klimmen, waarachter hij vermoedde, dat zich een tuin of open plaats zou uitstrekken.

Hij inspecteerde de nauwe straat, waaraan dat hek gelegen was, maar kon niets verdachts ontdekken, zodat hij besloot van de gelegenheid gebruik te maken. Binnen enkele seconden was hij over het hek en stond hij op de grote, vierkante perrontegels van een open plaats. Het was pikdonker om hem heen.

Voetje voor voetje ging hij vooruit tot hij aan een hoge muur kwam. Hij liep daar langs en kwam ten slotte aan een soort inham, die hem aan de blikken van mogelijke voorbijgangers ontrok, zodat hij dan ook onmiddellijk zijn lantaarn voor de dag haalde.

De sterke lichtbundel, die uit het kleine, handige lantaarntje schoot, stelde hem in staat de situatie op te nemen.

Deze bleek voor zijn doel niet al te gunstig. Nergens was een deur of raam te bekennen en hij stond enige ogenblikken te overleggen wat hem nu te doen stond. Hij besloot ten slotte op zijn schreden terug te keren, om het dan maar aan de voorzijde te proberen.

Hij doofde zijn lantaarn en begaf zich naar het hek, dat hij weer overklauterde. Maar toen hij er over was, stond hij in een heel andere omgeving als zóeven. Bij nader onderzoek bleek, dat hij een ander hek overgeklimmen was en

dat hij zich nu in een kaal, armzalig achttertuintje bevond van een kantoorgebouw, dat achter dat van Murray Ltd. gelegen was.

Met behulp van het licht van zijn lantaarn merkte hij, dat hier vensters en deuren bij de vleet waren, zelfs zo veel, dat hij, indien hij daar had willen inbreken, een embarras du choix had gehad.

Hij keek omlaag, toen naar beide zijden, naar het scheen besluiteloos wat te doen. Toen keek hij omhoog en gaf zich een klinkende klets tegen het voorhoofd, alsof hij zich zelf voor een verzuim wilde straffen.

Het volgende ogenblik had uit zijn tas een looper te voorschijn gehaald, waarmede hij, na enkele tellen, een deur had geopend. Het was nu zeer eenvoudig voor hem in het gebouw van Murray te komen.

Zich bijlichtend met zijn zaklantaarn ging hij de trappen op naar boven. De enige concessie die hij aan het middernachtelijk uur deed, was, dat hij op de punten van zijn voeten liep, zodat hij dan niet het minste geraas maakte.

Boven op zolder gekomen, vond hij zonder de minste moeite de brandgang en de deur, die uitkwam in de gang van het kantoorgebouw van Murray.

Hij had alle deuren, die hij met of zonder hulp van zijn looper geopend had, onmiddellijk achter zich gesloten, zodat hij het gebouw, waarin hij ingebroken had, kon verlaten, zonder het minste spoor van zijn aanwezigheid achter te laten.

In het huis van Murray deed hij nu hetzelfde wat hij in het andere ook had gedaan, doch in omgekeerde volgorde. Nu daalde hij langs de trappen naar beneden en begaf zich onmiddellijk naar het sousterrain, waar de ingang van de kluis was.

Want hij twijfelde er geen moment aan, dat het aanzienlijk bedrag aan bankbiljetten door Murray in de brandkast, welke zich in de kluis bevond, was opgeborgen.

Raffles wist dat met bijna wiskundige zekerheid en had dan ook zijn maatregelen genomen. In zijn tas, hoe klein

deze betrekkelijk ook was, bevond zich een instrument, dat hij zelf had uitgevonden. Het was niets anders dan een soort snijbrander, maar een van bijzonder maaksel.

Op de onderste verdieping bevond zich een deur van pantserstaal, die naar de trap leidde, waarlangs men moest afdalen om bij de kluis te komen.

Raffles begon zacht te fluiten toen hij die deur onderzocht.

— Dat is van de Dordrechtse fabrikant, die ook mijn muurkluis heeft geleverd, mompelde hij. Het beste werk dat er bestaat, maar ik denk dat mijn instrument er toch wel doorheen gaat.

Hij zette zijn tas neer, haalde het instrumentje, dat niet groter was dan een klein breekijzer, te voorschijn, zocht en vond een stopcontact, en begon bij het licht van zijn zaklantaarn met het instrument een gat in de stalen deur te snijden.

Na anderhalf uur met inspanning te hebben gewerkt, had hij een gat, groot genoeg om zijn hand er door te steken. Nu was het betrekkelijk gemakkelijk om de schoten te laten werken.

Vóór hij hiertoe echter overging, keek hij op zijn horloge. Het was bijna twee uur en Raffles trok een scheef gezicht.

Anderhalf uur voor deze deur, mompelde hij, dat is voor de kluisdeur zelf minstens twee en een half uur, misschien wel drie, dan is het vijf uur. Ik zal me dus moeten haasten.

Hij stak nu zijn hand door de opening en onderzocht de stand der schoten. Dit onderzoek scheen naar zijn zin uit te vallen, want hij trok nu zijn hand terug, nam een eigenaardig gevormde tang uit zijn tas, bracht die in de gemaakte opening en het volgende ogenblik draaide de zware deur geruisloos op hare scharnieren.

Terwijl hij dit deed, had hij zijn lantaarn op de grond gezet en de lichtbundel, die daaruit te voorschijn kwam, werd nu onderschept door de opengewaaide deur. Hierdoor was de opening in duisternis gehuld.

Zonder zich de moeite te geven zijn zaklantaarn van de grond te nemen, waarschijnlijk omdat hij zo spoedig mo-

gelijk wilde voortmaken, zette hij zijn voet op de bovenste trede van de trap.

Met een kreet van schrik trok hij die echter onmiddellijk weer terug. Hij had in water getrapt. Onmiddellijk bukte hij zich naar zijn lantaarn en liet de felle lichtbundel in de donkere deuropening vallen.

Wederom uitte hij een zwakke kreet, maar nu niet van schrik, doch van pure verbazing.

Het gehele vertrek stond onder water. Zelfs de bovenste trede van de trap was door water bedekt. Dat was het eerste dat hij zag. Het tweede wat hij zag, was een voorwerp, dat op het water dreef.

Met behulp van een lange tang, waarin hij een tweede klemde, er aldus een lange roede van makend, trok hij dat voorwerp naar zich toe.

Het bleek een groot plat stuk kurk te zijn, waarop met punaises een vel papier was bevestigd. Op het vel papier waren met de schrijfmachine enige regels getikt. Hij liet het licht van zijn lantaarn op het vel papier vallen en las:

«Mijn waarde heer Raffles, Kent ge het spreekwoord: Baas boven baas? Welnu. Ik wil gaarne erkennen, dat ge een baas zijt in uw vak, erken gij dan ook, dat ik in dit opzicht nog een trapje hoger sta. Wanneer ge de moeite wilt doen een catalogus aan te vragen van

de fabrikant van deze kluis, dan zult ge zien, dat ik toch eigenlijk niets bijzonders heb gedaan.

Ik geloof, dat ge hieraan toch geen ogenblik hebt gedacht. Daar we echter niet afgesproken hebben op welke datum onze weddenschap eindigt, wil ik dit nu even vastleggen, er op vertrouwend dat ge met de inhoud van deze missive accoord zult gaan. Het kan zijn, dat ge hedennacht nog niet van plan waart de kluisdeur te openen om het geld weg te nemen. In dat geval zijt ge nu op de hoogte en kunt ge uw werkzaamheden daarnaar inrichten. Ik geef u tot het einde van deze maand de tijd. Hebt ge het geld dan nog niet in uw bezit, dan is uw kans verkeken en zal ik u bij binnendringen in mijn huis als een gewoon inbreker beschouwen en u aan de politie overleveren. Ik ben echter zo zeker van mijn zaak, dat ge hierin niet zult slagen, zelfs niet, nu ge weet hoe ik gemeend heb mijn eigendom te moeten beschermen, dat ik u tot het einde van de maand de vrije hand laat, om te trachten het geld te bemachtigen. Gaat nu maar heen en erken, dat ge uw meester hebt gevonden.

Murray.»

Raffles onderdrukte een vloek en verkreukelde het briefje in zijn handen.

— Met dat heerschap valt rekening te houden, mompelde hij.

Hoofdstuk IV

BRAND ROEPT: BRAND!

Raffles zat met een ontevreden gezicht in een luie stoel met een geïllustreerde prijscourant van brandkasten op zijn knieën.

De prijscourant was van een Hollandse firma, sedert jaren bekend als een der eerste brandkastfabrikanten van de oude wereld. Raffles kende haar, want ook in zijn eigen huis bevond zich een kleine muurkluis van haar maaksel, die wel het beste kon worden genoemd wat er op dat gebied te krijgen was. De catalogus, die hij voor zich had, kwam uit

zijn eigen verzameling, die door zijn vriend Brand keurig in orde werd gehouden.

Op het blad, waarop hij tuurde, stond een kluisdeur afgebeeld van imponerende afmetingen. De tekst, welke er onder stond luidde:

Bovenstaande kluisdeur is het modernste en geweldigste wat de hedendaagse techniek vermag te scheppen. Zoals men ziet is de deur rond van vorm. Hierdoor was het mogelijk deur en kozijn uit één stuk metaal zuiver

machinaal te bewerken. Langs de gehele omtrek der deur wordt nu een buitengewoon innige sluiting van blank metaal op blank metaal verkregen.

Daardoor wordt de mogelijkheid van een hermetische sluiting verkregen, doch daar geen menselijke kracht voldoende is, om deze zware deur in het kozijn te drukken, zo dat ze hermetisch sluit, is ze voorzien van een toedrukinrichting, buiten op de deur zichtbaar. Deze bestaat uit vier stalen assen, aan de uiteinden van excentrieken voorzien; deze assen komen in het midden tezamen, van waaruit de beweging geschiedt door middel van een bronzen handwiel. Wanneer men dit wiel draait, grijpen de excentrieken in de stoelen, welke zich op het kozijn bevinden en wordt de deur met onweerstaanbare kracht in het kozijn geperst.

Zonder overdrijving kan gezegd worden, dat met dit systeem het laatste woord is gesproken en dat het begrip «inbraak» hierdoor absoluut op de achtergrond wordt gedrongen.

De schoten, welke de deur afsluiten, worden door een krachtige automaat bewogen, terwijl een tijdsloot zorgt, dat de deur op de juiste tijd opengaat. Door toepassing van dit systeem bestaat er geen contact tussen het sluitwerk en de buitenwereld, daar er geen enkele opening in de deur is aangebracht.

Teneinde te maken dat deze deur in tijd van oorlog of oproer toch een volkomen veilige afsluiting blijft vormen, wordt aanbevolen de kluis, waarop deze deur pasklaar gemaakt kan worden, zodanig te bouwen, dat zij een op zich zelf staand geheel vormt, hetgeen wil zeggen, dat deze kluis dan geen fundamenten mag hebben in de grond, doch dat ze los wordt geplaatst in een andere kluis.

De gangen om deze kluis heen kunnen dan in korte tijd geheel onder water worden gezet, hetgeen natuurlijk alleen mogelijk is, wanneer de deur, zoals bij de ronde kluisdeur het geval is, absoluut hermetisch sluit.

Die hermetische sluiting is tevens een bescherming tegen inbraakpogingen

met behulp van vloeibare ontploffingsmiddelen.

Hier eindigde de tekst van de prijs-courant.

Raffles had deze uiteenzetting geheel ten einde gelezen en zat nu peinzend voor zich uit te staren.

Blijkbaar vond hij het een lastig geval, want zonder zich te bewegen, bleef hij geruime tijd in zijn nadenkende houding volharden.

Eindelijk stond hij op.

— Neen, met gewone middelen gaat het niet, mompelde hij voor zich heen, en als het niet met gewone middelen lukt, dan zal ik mijn toevlucht moeten nemen tot buitengewone. We zullen zien.

Hij ging de kamer uit, de trap af en door de tuinkamer naar de tuin, waar hij weldra het grote tuinhuis, dat aan de garage grensde, binnentrad.

Onder dat tuinhuis bevond zich een uitgestrekte ondergrondse ruimte, deze was voor Raffles een toevluchtsoord, wanneer hij zich in moeilijkheden bevond.

Ook thans ging hij hierheen en het duurde niet lang of hij was verdiept in allerlei berekeningen en technische tekeningen, die hij ontwierp op het vel tekenpapier, dat hij op de grote tekenplank, welke op een zeer practische, naar alle zijden verstalbare ezel rustte, had bevestigd.

Plotseling wierp hij het potlood, dat hij gebruikt had, neer.

— Maar natuurlijk, mompelde hij, dat ik daaraan niet eerder heb gedacht. Het is simple comme bonjour. Door die deur kom ik met glans heen. Als het moet in de tijd van een paar minuten.

Hij begaf zich nu naar een afgesloten kast en nam van een der planken een voorwerp, dat het beste te vergelijken is met een metalen doos.

Aan de onderzijde bevond zich een schroefdraad. Aldus leek de doos enigszins op een metalen fotografische camera van het kleinste soort en waarvan de Franse optische firma's het monopolie schijnen te bezitten.

De doos was echter geen camera, zoals aanstonds zal blijken.

Raffles haalde nu een klein statief uit de kast, schroefde daar de doos op en plaatste het geheel midden in de werkplaats.

Nu haalde hij een dikke, ronde, ijzeren staaf te voorschijn, plaatste die op een meter of drie afstand van het toestel en wilde juist met een proefneming beginnen, toen er boven de deur, waardoor hij naar binnen getreden was, een rood lampje begon te gloeien.

Raffles begreep dat signaal onmiddellijk. Het was het teken, dat Brand thuis gekomen was en verlangde binnengelaten te worden.

Hij begaf zich naar een der hoeken van het ruime vertrek, waar zich een stel handels bevond en draaide een daarvan naar beneden. Het rode lichtje ging uit en maakte plaats voor een groen. Vervolgens haalde hij een tweede handel over en met een zacht schurend geluid draaide het ijzeren luik, waardoor hij zoëven naar binnen was gegaan, om een onzichtbare as, om toegang te verlenen aan zijn vriend, die vrolijk het stalen laddertje begon af te dalen.

— Zo Edward, ben je thuis, en..., ben je geslaagd? vroeg Brand.

Brand keek zijn vriend aan en toen behoefde hij geen antwoord meer. Hij zag dat Raffles een teleurstelling had ondervonden.

Raffles wees zwijgend op de toebe-reidselen, die hij gemaakt had met de metalen doos.

Brand begreep direct wat dat betekende.

— Aha, zei hij, als voor zich zelf, moet de straaldoos in werking komen? Is de brandkastdeur je te machtig geweest?

— Och neen, antwoordde Raffles, dat niet. Ik ben tamelijk gemakkelijk door een stalen deur heengekomen en ik zou stellig de grote ronde deur...

— Ronde deur? riep Brand uit, heeft Murray een ronde kluisdeur? Dat zal een werk worden om daar doorheen te komen.

— Dat zal het natuurlijk, maar met deze straaldoos (De lezer, die méér wil weten over het ontstaan van dit instrument, de zogenaamde straaldoos, leze

hier voor nr. 2229 van deze serie « Een sensationele uitvinding ») is het natuurlijk een ogenblikje werk, ofschoon ik er met mijn staalsnijder ook wel gekomen zou zijn, al had het dan ook wel wat langer geduurd. Maar dat is het niet. Ik kon er eenvoudig niet bij.

— Kon je er niet bij? riep Brand met verbazing uit. Hoe kwam dat?

Raffles vertelde hem nu in korte woorden zijn wedervaren van die nacht.

— En wat denk je nu te doen? vroeg Brand ten slotte.

— Dat is het juist wat me nog bezig houdt, zei Raffles.

Ik ben zoëven bezig geweest met een ontwerp om een onderaardse gang te graven vanuit een leegstaand huis in de buurt, dat ik voor dat doel wil huren. In die gang breng ik dan een naadloze buis en sluit die buis aan op de uitlaat van de waterpijp van de kluis in Murray's huis. Ik weet alleen nog niet goed, waar ik met het water moet blijven.

— Maar Edward, zei Brand, nadat hij even nagedacht had, zou het niet eenvoudiger zijn te trachten er achter te komen, waar zich het handel bevindt voor de aanvoer. Als je dat eenmaal weet, kan je het water eenvoudig weg laten lopen en dan ben je klaar.

— Daar heb ik ook al aan gedacht, amice, maar ik zie voorlopig geen kans om daarachter te komen. Murray weet deksels goed, dat de kranen en handels voor de onder waterzetting van zijn kluis het allervoornaamste is van de hele wereld. Die heeft hij dus goed weggestopt.

— Ja, maar wacht eens, riep Brand eensklaps uit. Daar is een eenvoudig middelje op. Ik ga even naar het waterleidingbureau en vraag daar naar een plattegrond van Murray's huis.

— Charles ik kan niet anders zeggen, dan dat je last hebt gehad van een heel helder ogenblik, riep Raffles lachend uit, terwijl hij zijn vriend op de schouder klopte.

— Dat is een schitterend idee van je en we moesten dan ook maar zien, dat we die tekening zo spoedig mogelijk te pakken krijgen, maar voor je gaat, ami-

ce moet je me nog even, je wedervaren vertellen. Wordt het huis van Murray in het oog gehouden?

— Er kan geen kat in of uit of het wordt mij gerapporteerd, antwoordde Brand. Ik heb twee betrouwbare luidjes op wacht gezet voor het huis in Hyde Park Lane, terwijl dat ook gebeurd is in Warren Point, waar Henderson nog is. Ik kon hem met geen stok daar vandaan krijgen. Hij zei maar, dat jij hem in opdracht had gegeven om dat huis te bewaken en dat hij dat zou blijven doen, al zou ik ook een heel leger huren, om de wacht rondom het gebouw te betrekken. Dat is dus in orde.

— Heeft hij nog wat bijzonders ontdekt? vroeg Raffles.

— Ik ben zoëven bij hem geweest, maar er is niets gebeurd. Het huis schijnt geheel onbewoond te zijn. Gisteravond omstreeks acht uur kwam Murray in zijn auto aanrijden. Hij parkeerde volgens het verhaal van Henderson, zijn wagen voor het hek en liet zich zelf in met zijn huissleutel. Hij is zowat een uur binnen geweest en vertrok toen weer onmiddellijk in de richting van Londen.

— Zo, dus is hij gisteravond even in dat huis geweest? Nu enfin, zo iets kan gebeuren, zonder dat we er buitengewone betekenis aan behoeven te hechten. Zullen we nu even de proef nemen met de straaldoos?

— Nu, een ogenblikje kan het nog wel lijden, zei Brand, na een blik op zijn polshorloge te hebben geworpen.

Raffles begaf zich nu naar de straaldoos, hij waarschuwde Brand vooral te blijven staan, waar hij stond en bracht de straal in werking door op de metaaldraadontspanner te drukken.

Een nauw merkbaar geluid kwam uit de ronde opening aan de voorkant. Het was een nauw merkbaar gesis, dat zo lang aanhield als Raffles op de ontspanner drukte en dat direct ophield, toen hij de veer losliet.

Raffles schroefde onmiddellijk de doos los en borg haar op in de kast, die hij zorgvuldig afsloot. Eerst toen begaf hij zich met Brand naar de ijzeren staaf.

Het toestel had uitstekend gewerkt. De wonderbare uitvinding van Sir Archibald, baronet van Skidaw-Hall, vervolmaakt met het balmijnlicht van Brand, werkte nog even goed als de dag nadat de uitvinding voor het eerst in toepassing was gebracht.

— Over die kluisdeur behoef ik me dus niet ongerust te maken, zei Raffles, die onder de bedrijven zijn oude opgeruimdheid weer teruggekregen had. Als jij nu nog kunt zorgen voor die waterleidingkaart, dan geloof ik, dat Murray zijn weddenschap glansrijk verliest.

— Ik ga al, Edward, riep Brand, terwijl hij het ijzeren laddertje opliep. Au revoir!

Raffles, alleen achtergebleven, ruimde al de werktuigen en gereedschappen, die hij gebruikt had, ordelijk weg en begaf zich toen eveneens naar boven.

Op zijn kamer gekomen, belde hij Gaston, aan wie hij verzocht zijn hoed en stok te brengen en ging vervolgens uit.

Het was prachtig weer en Raffles die zelden liep, besloot te wandelen. Hij was van plan zich naar de Windsor Club in Victoriastreet te begeven, om daar de ochtendbladen in te zien en had dus volstrekt geen haast.

Terwijl hij zo in de verkwikkende zonneshijn wandelde, zag hij eensklaps op een kruispunt van twee drukke straten, in een grote limousine een gezicht, dat hem bekend voorkwam.

Toen zag hij wie hij voor zich had. Het was Murray, die in zijn fraaie limousine gezeten, in druk, vrolijk gesprek gewikkeld was met een mooi, jong meisje.

De bankier zat druk te praten en te lachen en was blijkbaar in een uitstekend humeur.

Intussen was de weg weer vrij gekomen en de auto schoot met verdubbelde snelheid vooruit en was weldra uit het gezicht verdwenen.

De laatste indruk, die Raffles van de bankier had, was een vrolijk pratend en lachend man, wie het in de wereld meeliep en die geen zorgen van welke aard ook kende.

Spoedig had hij het hele voorval vergeten en toen hij in het clubgebouw aankwam, dacht hij zelfs in de verste verte niet meer aan de bankier en zijn mooi gezellinnetje.

Daar Raffles geen kennissen zag om een gesprek mee aan te knopen ging hij op zijn gemak in een luie stoel zitten bij het venster.

Zijn rust zou echter niet van lange duur zijn. Nadat hij ongeveer vijf minuten zo gezeten had, kwam een kellner hem halen, daar hij aan de telefoon werd geroepen. Er was haast bij, voegde de kellner nog aan zijn mededeling toe.

Raffles spoedde zich naar het toestel dat in een afgesloten cabine in de hall was ondergebracht.

— Halo, met Lord Aberdeen, aldus meldde zich Raffles, met wie spreek ik?

— Halo Edward, ben jij daar? klonk hem de stem van Brand van de andere zijde van de draad tegemoet.

— Ja, wat is er? Spreek op. Heb je goed nieuws?

— Dát weet ik niet, Edward, maar zoëven ontving ik bericht van Henderson, die mij telefonisch liet weten, dat er brand is geweest...

— Brand? vroeg Raffles, waar is brand geweest?

— Vanochtend vroeg in Warren Point. Het landhuis van Murray is zo goed als totaal afgebrand. Alleen de vier muren en dan nog gedeeltelijk, zijn blijven staan.

Er was haast geen water te krijgen, maar zelfs al was dat wél geweest, dan nog zou het te bezien zijn geweest, dat er veel uitgericht had kunnen worden.

— Vreselijk interessant, Charles waar ben je? vroeg Raffles.

— Ik telefoneer op het ogenblik vanuit hotel Cecil, kan je daar ook naar toe komen of wil ik naar de Windsor-Club gaan?

— Neen, laat maar, ik kom wel naar jou toe. Waar is James?

— Die is natuurlijk op zijn post gebleven. Hij is er niet van daan te slaan.

— Prachtig, wie weet waar het goed voor is, zei Raffles. Nu tot straks Charles, over een kwartier ben ik bij je.

Raffles liet zich hoed en stok brengen en verzocht de portier een taxi te roepen. Twee minuten later was hij op weg naar het fraaie hotel aan het Victoria Embankment.

Terwijl hij op weg daarheen uit het portier zat te kijken, passeerden zij Fleetstreet, op de hoek waarvan het kantoor van Lloyd's Insurance Company is gevestigd en waarvan Raffles, in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen, Commissaris was.

Het zien van dat gebouw deed hem op een idee komen. Hij beduidde de chauffeur te stoppen, waaraan de man onmiddellijk gevolg gaf.

Raffles steeg uit en besteeg de trappen van het fraaie gebouw.

Toen hij binnentrad, herkende de bureauchef hem onmiddellijk en ging hem buigend voor naar de bestuurskamer, waar hij Raffles een stoel aanbood en hem vroeg wat hij voor hem kon doen.

— Och Miller, wees zo goed en kijk eens even na of wij Murray Ltd. op polis verzekerd hebben, wil je? zei Raffles.

De man verdween om even daarna terug te komen met een dikke map onder zijn arm.

— Jawel, mylord, Murray Ltd. is bij ons verzekerd. Ook de heer Murray als particulier. Zijn huis met inboedel in Hyde Park Lane en ook zijn landhuis te Warren Point.

— Weet u al dat het totaal afgebrand is? vroeg Raffles.

— Jawel, mylord, antwoordde de flegmatieke Engelsman, die dat net zoveel scheen te interesseren alsof hij gehoord had, dat er ergens in Australië een onbetekenend schoorsteenbrandje was geweest.

— Mag ik de duplicaat-contracten even zien? vroeg Raffles en stak zijn hand uit naar de map.

— Alstublieft, mylord, zei de chef, terwijl hij de map overhandigde.

— Wat is dit, Miller? vroeg Raffles terwijl hij een gesloten enveloppe in de hoogte hield, die hij tussen de polissen van de map had ontdekt.

— Dat is de laatste polis van de heer Murray, antwoordde deze, die hebben

wij zo juist terug ontvangen van de Directie, die het stuk getekend heeft. Het gaat over de verzekering van een schilderij.

— Van een schilderij? vroeg Raffles terwijl zijn voorhoofd zich rimpelde. Kan die enveloppe open?

— Zeker, mylord. Zij was daar voorlopig opgeborgen, omdat de polis nog ingeschreven moest worden.

Raffles maakte haar open, las het stuk vluchtig door en begon zacht te fluiten.

— Kan ik hier een copie van krijgen, vroeg hij.

— Ja zeker, mylord, wanneer wilt u het hebben?

— Zo gauw mogelijk, Miller. Stuur het maar vóór vanavond aan mijn particulier adres.

— Heel goed, mylord. Is er anders nog iets van uw orders?

— Anders niet, Miller, dank je. Dus vanavond ontvang ik de copie?

— Zonder mankeren, mylord.

— Uitstekend. Adieu.

— Good bye, mylord.

Raffles steeg, buiten gekomen, weer in de taxi en liet zich nu linea recta naar hotel Cecil brengen.

Brand stond reeds naar hem uit te zien en weldra waren beiden in een druk gesprek gewikkeld.

Hoofdstuk V

TUSSEN DE PUINHOPEN

Raffles en Brand waren na een langdurig gesprek in hotel Cecil nog diezelfde namiddag naar Warren Point gegaan en hadden zich onmiddellijk naar de plek begeven, waar Henderson als een moderne Cerberus de wacht hield over hetgeen eens een fraai landhuis geweest was, doch nu nog slechts een hoeveelheid puin kon worden genoemd.

— Vertel me eens, James, vroeg Raffles aan zijn chauffeur, hoe het precies aangekomen is?

— Het was vanochtend zowat half zes, mylord, begon Henderson, toen ik meende iets te zien bewegen aan een der hoekvensters van een vertrek op de eerste verdieping. Ik dacht onmiddellijk aan gezichtsbedrog, omdat voor zover ik kon nagaan, zich niemand in huis kon bevinden. Ik hechtte er dan ook niet zo veel waarde aan, maar hield het venster toch in het oog.

Eensklaps, het zal zowat tien minuten later zijn geweest, zag ik het gordijn voor datzelfde venster wéér bewegen en tegelijk ook dat van het venster daarnaast. Ik had me nu niet vergist en dacht aan inbrekers.

Weldra echter bleek, dat het geen inbrekers waren, maar dat er brand

woedde in het vertrek, waarvan ik de vensters in het oog had gehouden. Plotseeling vielen de gordijnen van de ramen; ik zag door de ruiten heen, dat het vertrek met een dikke rook was gevuld.

Vijf minuten na het eerste onraad was het huis één vuurzee en begreep ik, dat zelfs met de meest volmaakte blusmiddelen hier niet veel meer te blussen viel.

Ik behoefde nu mijn helpers niet meer te waarschuwen, want zij hadden nu ook de vlammen gemerkt en kwamen mij vragen wat zij moesten doen.

— Ik gaf twee hunner bevel de brandweer telefonisch te waarschuwen, terwijl ik de derde zei, naar de politie te lopen.

Dat gebeurde dan ook, maar toen de brandweer kwam, viel er aan blussen haast niet meer te denken.

— Zijn er al mensen geweest, om de schade op te nemen? vroeg Raffles.

— Neen, mylord, en gelukkig ook maar, want ik had niet goed geweten wat ik met hen had moeten doen. Ik zou denkkelijk eerst u opgebeld hebben om te vragen of het goed was.

Raffles begon te lachen en zei:

— Nu, James, dan is het inderdaad goed, dat er niemand geweest is, want ze hadden ontegenzeggelijk gedacht, dat je niet goed bij je hoofd zou zijn geweest. Ik heb over het hele geval niets te zeggen. Het is zuiver particuliere belangstelling.

— Jawel, mylord, zei Henderson eenvoudig.

— Dus als ik je goed begrijp, zei Raffles, dan is de brand door onbekende oorzaak ontstaan.

— Jawel mylord. Dat is het juist wat ik zo vreemd vind. Ik dacht eerst, dat u erg boos op mij zoudt zijn, dat er brand ontstaan was, terwijl ik op het huis moest passen, want u hadt kunnen vergen, dat ik daartegen gewaakt had, maar...

Henderson zweeg, want zowel Raffles als Brand hadden moeite om hun lachen in te houden, terwijl hij daarvan niets begreep en helemaal de reden niet zag van hun vrolijkheid.

— Neen, James, zei Raffles, stel je gerust. Dus de brand is ontstaan, terwijl er niemand in huis was?

— Jawel, mylord. Ik geloof, dat de enige oorzaak kan zijn: kortsluiting. Zou u dat ook niet denken?

— Dat is best mogelijk James, antwoordde Raffles. Dat zal het wel blijken te zijn. Dus er is nog geen onderzoek ingesteld.

— Neen, mylord.

— Ook niet door de politie?

— Neen, mylord. Er is hier wel een inspecteur geweest, die heel voorzichtig om het huis heeft heen gelopen, maar niet verder is gekomen dan de muren.

— Mooi zo, dan geloof ik, dat ik eens een kijkje ga nemen. Ga je mee, Charles?

— Ik ben van de partij, Edward, riep Brand vrolijk lachend uit en stapte met Raffles naar de ruïne.

Het was daar een geweldige chaos. Van sommige verdiepingen staken de half verbrande balken nog gedeeltelijk in de muren, zodat men met tamelijk grote zekerheid nog de indeling van het gebouw in verschillende kamers kon nagaan.

Zo konden zij zien waar de badka-

mer geweest was en vonden op de grond te midden van allerlei verbrande voorwerpen nog de grote scherven liggen van een porceleinen badkuip en ook nog de gedeukte en verwrongen mantel van de geyser.

Terwijl zij zo voortliepen en hun weg zochten temidden van verkoolde en verbrande voorwerpen, waarvan de aard bijna niet meer vast te stellen was, schopte Raffles met de voet tegen een ding, dat een heldere klank deed horen, niet ongelijk aan het geluid van een gong, waarop met een stok of staaf geslagen wordt.

Raffles bukte zich en zag iets van rood koper liggen. Hij raapte het op, schudde het, om de verkoolde spaanders er uit te laten vallen en zag toen, dat het een flauw gebogen cilindervormig stuk koper was.

— De straalmantel van een elektrische kachel, riep Brand onmiddellijk uit.

— Dat zie ik ook, zei Raffles, terwijl hij het voorwerp omkeerde. Ik vind het alleen vreemd, dat van het straallichaam, het zogenaamde element niets meer te vinden is.

— Dat zal er door de schok uitgevallen zijn, zei Brand langs zijn neus weg.

Maar Raffles schudde zijn hoofd.

— Dat geloof ik niet, amice, zei hij, terwijl hij het stuk om en om draaide. Kijk, je kunt duidelijk zien, dat het er voorzichtig uitgenomen is.

— Dat is best mogelijk, Edward, maar waarom hecht je daar zoveel waarde aan? Het kan toch best zijn, dat Murray of een der bedienden het element voor iets anders nodig heeft gehad en dat hij nog geen gelegenheid heeft gehad het weer op de oude plaats terug te brengen.

— Natuurlijk, Charles, dat zal dan ook wel het geval zijn. Daaraan twijfel ik geen ogenblik. Ik zou alleen graag willen weten, waarvoor hij het nodig heeft gehad.

Zoals je wel begrijpt, vertrouw ik die man voor geen halve cent. Het staat bij mij vast, dat de brand ontstaan is door kortsluiting en wel door kortsluiting, die hij zelf gemaakt heeft. Het is

alleen maar de vraag hoe. Hij moet iets aangelegd hebben, dat in staat was kortsluiting te veroorzaken.

— Ja, nu je het zegt, Edward...

...ruik jij het ook, vulde Raffles lachend de zin aan. Laten we eens goed uit onze ogen kijken, misschien vinden we wel iets, wat ons op het spoor kan helpen.

Geruime tijd zochten de beide vrienden tussen de puinhopen.

Eindelijk werd hun geduld en taal volhouden toch bekroond.

Op de plek, waar eens het salon was geweest en waar Henderson de brand als het ware had zien uitbreken, vonden zij verschillende voorwerpen, die aan de toegepaste electriciteit deden denken.

Zij vonden een grote hoeveelheid geïsoleerd draad, porceleinen isolatoren, schakelaars, dozen, kortom van alles wat nodig is voor de aanleg van een elektrische geleiding.

Het was ten slotte zoveel, dat Raffles aan Brand vroeg om een tas te halen, teneinde daar alles, wat zij gevonden hadden, in te doen.

Terwijl Brand weg was, zette Raffles zijn onderzoekingstocht voort en niet te vergeefs. Eensklaps liet hij een onderdrukte kreet van verrassing horen. Hij had het gloeielement gevonden, dat aan de koperen straalmantel van de elektrische kachel ontbrak.

Hij raapte het op, maar bijna had hij het weer laten vallen van verrassing want het voorwerp zat vast aan een stuk hout van zwarte kleur.

Hij bekeek het wat meer van nabij en zag nu, dat het element er niet toevallig mee in aanraking was gekomen, maar dat het er behoorlijk en vrij stevig aan vast was gemaakt. Het stuk hout, dat aan weerszijden totaal ver-

koold was, bleek een stuk van een schilderijlijst te zijn.

— Daar hebben we het eindelijk, mompelde hij. Het element aan de lijst van het schilderstuk bevestigd en toen contact gemaakt. Het element ging gloeien, zoals het aan een gloeidraadwikkeling van een elektrische kachel bejaamt en toen duurde het niet lang of het hout van de lijst vatte vlam en zette in no time de gehele omgeving in lichte laate. Alleen vraag ik me nog steeds af, voegde hij er peinzend aan toe, hoe hij het element op een van te voren bepaald en gewenst ogenblik aan het gloeien kon brengen.

Enfin, dat zullen we later wel zien, voegde hij er aan toe, toen hij Brand, met een tamelijk grote lederen tas in de hand zag terugkeren.

Hij deed nu alle rommel, die hij gevonden had en die hem van belang voorkwam, in de tas en na nog ten afscheid een blik om zich heen te hebben geworpen, verliet hij het afgebrande huis.

— Kom nu maar mee, James, zei hij tegen zijn chauffeur, die nog steeds als een trouwe hond op zijn post was.

Hij haalde nu zijn portefeuille uit zijn zak, nam er een banknoot van een pond sterling uit en gaf dat aan de chauffeur.

— Hier James, zei hij opgewekt, dat is een extraatje voor jou. Je hebt het wel verdiend!

— Dank u wel, mylord, zei Henderson, terwijl hij met zijn brede glimlach twee rijen blinkend witte tanden liet zien.

Henderson tikte beleefd aan zijn pet en was verdwenen.

— Kom, Charles, wij gaan ook naar huis, zei Raffles tot zijn vriend, al kunnen we dan ook niet direct naar bed gaan.

Hoofdstuk VI

GEDULD IS ZULK EEN SCHONE ZAAK...

Raffles zat voor de eikenhouten tafel in zijn laboratorium, waarop hij alles wat hij in de puinhopen van het afgebrande huis van Murray had gevonden, had uitgespreid.

Het was een vreemde verzameling. Want niet alleen had hij de draad, de isolatoren, de aftakdozen en al dat elektrische gerei meegenomen, maar ook andere voorwerpen, die hij in de nabijheid had gevonden. Nu zat hij met de hand onder het hoofd en met een mistroostige blik naar de rommel te kijken en scheen er geen wijs uit te kunnen worden.

Honderdmaal reeds had hij nu dit, dan dat schakelschema ontworpen, maar telkens was hij op het bezwaar gestuit, hoe de schakelaar had gewerkt, die de stroom naar het gloei-element, dat aan het schilderij bevestigd was, had laten doorgaan.

Op een gegeven ogenblik scheen hij van het gehele zaakje genoeg te krijgen en met een zwaai van zijn arm wierp hij de hele uitstalling driftig tegen de grond.

Het was avond en hij was alleen thuis. Hij ging naar boven, vroeg aan zijn kamerdienaar Gaston, of mijnheer Brand al thuis gekomen was, maar daar het antwoord ontkennend luidde, ging hij maar weer naar beneden, om nog eens opnieuw te proberen het geheim te ontsluiëren.

Juist was hij bezig de rommel, die hij op de grond gegooid had, op te rapen, toen het rode lampje ging branden.

Het duurde dan ook niet lang of zijn trouwe vriend kwam binnen en vond Raffles nog verdiept in de nederige bezigheid van het opruimen van de rommel.

Brand stond enige ogenblikken toe te kijken en wilde juist een ironische opmerking maken, toen de woorden op zijn lippen bestierven, daar Raffles bij het oprapen van een der voorwerpen een onderdrukte kreet van pijn slaakte.

Met een woedend gebaar smeed hij het ding op de tafel. Maar op hetzelfde ogenblik nam hij het weer op en bekeek het aandachtig. Zijn gelaat klaarde zichtbaar op en ten slotte begon hij te glimlachen.

Brand zag dit alles met belangstelling aan. Hij had bij intuïtie begrepen, dat die rommel op de grond een oorzaak had, waarnaar hij beter deed niet te vragen en zag ook, dat Raffles nu opeens ergens achter was gekomen, dat, omdat hij het eerst niet begrepen had, hem in een prikkelbare stemming moest hebben gebracht.

— Haha, papa, daar hebben we je, riep Raffles lachend, terwijl hij Brand vrolijk toeknikte.

— Die waarde heer Murray is een gladder vogel, Charles, maar we zullen hem tonen, dat er nog gladdere vogels zijn, wat jij?

— 't Is mij best, Edward, uit je woorden geloof ik te kunnen opmaken, dat je iets belangrijks hebt gevonden.

— Dat heb ik ook, amice, luister maar.

Die schavuit van een Murray heeft, zoals ik je al verteld heb, een waarde-loos schilderijtje bij Nathan gekocht en dat bij Lloyds laten verzekeren. Het toeval heeft gewild, dat ik zijn verzekeringsaanvraag heb gezien. Ook heb ik de foto gezien, die het stuk vergezelde. Daarop is duidelijk de bekende handtekening, de signering van Rembrandt, zoals de schilders het noemen, te zien. Het staat er duidelijk op. Het enige jammere voor Murray is, dat die signering tē duidelijk is, maar dat is nog geen bewijs voor een vervalsing, ofschoon ik er van overtuigd ben.

Door het inleveren van die foto was hij in staat het schilderijtje, zonder argwaan te wekken, voor een hoog bedrag te verzekeren. In zijn brief deed hij uitkomen, dat hij dat schilderijtje voor een betrekkelijk gering bedrag had gekocht van een handelaar, die er schijn-

baar geen verstand van had, terwijl hem later pas bleek, dat hij hier waarschijnlijk te doen had met een origineel paneel van Rembrandt. Hij was van plan om het schilderijtje ter keuring op te zenden naar een expert, maar zou het, tot dat geschied was, zolang opbergen in zijn landhuis te Warren Point. Voorlopig wenste hij het te verzekeren voor vijftigduizend pond sterling met het recht om later, wanneer bleek, dat het schilderijtje inderdaad een Rembrandt was, deze som te verhogen.

Je ziet dus, dat hij het goed overlegd had. Hij gaf zich alle schijn bona fide te zijn, door zelf nog aan de echtheid te twifelen, zolang het niet officieel zou gekeurd zijn.

Maar hij wist ook dat het zo ver nooit zou komen, want hij had reeds lang het plan gevormd om het schilderijtje, met zijn huis, in vlammen te laten opgaan. Ik heb je al verteld hoe hij dat gedaan heeft. Door het gloeielement van een elektrische straalkachel achter het paneeltje te bevestigen, kon hij het houtwerk laten vlam vatten, zodat, al zou men er ook in slagen, het huis geheel of gedeeltelijk te behouden, het schilderijtje toch zeker verloren zou zijn.

Door nu de stroom in werking te stellen op een heel vroeg uur in de ochtend was er grote kans dat het huis zou afbranden, zelfs nog voor de brand eigenlijk ontdekt was. Alles heel ingenieus bedacht, niet waar?

Maar ik heb dat dan toch ontdekt. Het enige waarover ik zat te piekeren was, hoe hij in 's hemelsnaam de schakelaar, die de stroom moest laten doorgaan, in werking had gesteld, terwijl hij zelf op mijlen afstand in Londen vertoefde, want tijdens of onmiddellijk na de brand heb ik hem toevallig in Londen gezien, terwijl hij met een knap meisje in zijn automobiel zat te lachen en te praten.

Hij had natuurlijk pas ontdekt, dat de inbraak, die ik in zijn kantoor ondernomen had, mislukt was en dat zijn plan om het schilderijtje te laten verbranden en zodoende een som van vijftig duizend pond sterling in de wacht te slepen, gelukt was.

Maar nu weet ik alles, want door dat prikken van mijn vinger ben ik nu ook te weten gekomen, hoe hij dat schijnbaar onbegrijpelijke kunststuk om de schakelaar in werking te stellen, heeft volbracht. Luister:

Heb je gezien wat ik daar zoëven met een kreet van pijn op tafel smeed?

— Het is, als ik me niet vergis, zei Brand, het koperen klokje van een telefoonbel.

— Precies, dat heb je goed gezien, zei Raffles, terwijl hij het genoemde voorwerp van de tafel nam en het Brand voorhield.

Maar kijk nu nog eens verder. Hier bevindt zich nog de triller, het stijve ijzerdraad met de koperen knop, die door de elektrische stroom in intermitterende beweging wordt gebracht. Om dat stijve stuk ijzer zit, zoals je ziet, een stukje heel dun ongeïsoleerd koperdraad gewonden en aan de scherpe punt daarvan prikte ik me. Die scherpe punt heeft echter nog méér gedaan, want wanneer die punt in aanraking wordt gebracht met een ander stukje koperdraad, al is het maar voor een onderdeel van een seconde, ontstaat er contact. Door dat contact te doen werken op een smeltschakelaar kon de stroom naar het gloeielement van de elektrische kachel, dat wij gevonden hebben, doorgaan, zodat het aan het gloeien raakte en waardoor dan de brand is ontstaan.

— Dat alles is me volkomen duidelijk, zei Brand nu, die aandachtig toegelusterd had, maar alleen begrijp ik nog niet...

— Wacht eens even, want ik ben nog niet uitgepraat, viel Raffles hem in de rede.

— Om dat contact te maken moest hij dus eenvoudig de triller in beweging brengen en daartoe had hij slechts het nummer aan te vragen van zijn telefoon in Warren Point. Automatisch werd de verbinding tot stand gebracht, zodat hij dus als het ware met zijn telefoon zijn huis in brand stak. Zoals je ziet, alles vreselijk eenvoudig, maar toch duivels slim overlegd.

Brand kon eerst geen woorden vinden van verbazing, maar ten slotte

bracht hij openlijk hulde aan Raffles voor diens inzicht, waardoor hij in staat was geweest de gehele opzet te ontdekken.

— Al wel, Charles, al wel, zei Raffles, terwijl hij met de hand een wuivend gebaar maakte als het ware al die hulde afwijzend, vertel me liever eens even hoe jij geslaagd bent met dat plan van de waterleiding.

— Is dat dan nog nodig, Edward? vroeg Brand, ik dacht, dat je met deze gegevens in handen hem direct zoudt aanklagen...

— Ik denk er niet aan, amice. Ik heb dat waterleidingplan wel degelijk nodig. De gegevens voor zijn bedrog met het schilderijtje en de brandstichting bewaar ik liever als klap op de vuurpijl. Laat me maar eens zien wat je bij de

waterleiding hebt bereikt.

Brand haalde een opgevouwen vel calqueerpapier uit zijn zak, vouwde het open en legde het op tafel.

Een ogenblik later waren beide mannen over een warnet van lijnen, cirkels en allerlei geometrische figuren gebogen.

De tekening bood Raffles en Brand niet veel moeilijkheden. Beiden waren de kunst om tekeningen te lezen, machtig en na een kwartier wisten ze wat ze weten moesten.

— Geduld overwint toch maar alles, amice, zei Raffles, terwijl hij zich in de handen wreef. We zullen Mr. Murray dat vannacht eens metterdaad bewijzen.

En hij bewees het hem die nacht dan ook, al liep zijn campagne heel anders dan hij gedacht had.

Hoofdstuk VII

WIE HET LAATST LACHT...

Het was volkomen donker in Fenchurchstreet en al zou men er vlak bij hebben gestaan, het was onmogelijk de vlugge acrobaat, die zo juist over twee hekken achter het gebouw van Murray Ltd. was geklommen, te herkennen.

Maar zelfs al zou men wel licht hebben gehad, dan nog zou het zeer te betwijfelen zijn geweest of men hierin was geslaagd, want de vlugge klimmer, die, zoals onze lezers zullen begrepen hebben, niemand anders was dan John Raffles, had zich voor deze gelegenheid in een zwart zijden tricot gestoken, dat strak om zijn slanke leden spande en dat hem op een afstand van enkele meters tot één geheel met de hem omringende duisternis maakte. Bovendien had hij zijn gelaat totaal veranderd, terwijl hij het nog bedekt had met een fluwelen half-masker.

Aldus vermomd was Raffles de hekken overgeklimmen en had hij spoedig op de oude, beproefde wijze het slot geforceerd van het naast het kantoorgebouw van Murray gelegen huis, waarvan hij spoedig de trappen besteeg.

Door de branduitgang op zolder kwam hij bij Murray en nu daalde hij behoedzaam langs de bekende weg naar beneden en naar het sousterrain.

Toen hij daar kwam zag hij onmiddellijk, dat Murray niet eens de moeite had gedaan de kluisdeur te laten herstellen.

— Hé, dacht Raffles, terwijl hij een ogenblik voor de geopende deur bleef staan, de deur is niet eens gesloten. Papa Murray is wel machtig zeker van zijn zaak, dat hij zich niet eens de moeite heeft gegeven, de deur te laten herstellen.

— Hij zal natuurlijk gedacht hebben, straks is de tijd van de weddenschap om en kan ik alles laten herstellen.

Ja, ja. Onze waarde Murray is een slimmerd. Nu, ik hoop hem te kunnen tonen, dat ik het ook ben.

Raffles haalde nu alles wat hij op zijn tocht medegenomen had, te voorschijn. Eerst kwam de straaldoos voor de dag, die hij op de grond vlak voor zijn voeten neerlegde. Toen kwam een revolver uit zijn zak, een zogenaamde Colt-auto-

matic, en ten slotte het vel calqueerpapier, dat hij voor zich uitspreidde.

Hij ging nu op zijn knieën liggen, en legde ten slotte een vinger op de plek, waar hij vermoedde, dat de kranen en handels voor aan- en afvoer van het inundatie-systeem zich moest bevinden.

— Ja, dacht hij hardop, daar zullen ze zijn.

Hij begon nu, met de mouw van zijn zwart zijden tricot op te stropen tot de elleboog, daar hij onder water moest tasten om de ligging van de kranen te weten te komen.

Raffles was geheel in aandacht verzonden. Al zijn gedachten waren geconcentreerd op de tekening. Ongetwijfeld was dit de oorzaak, dat hij niets bemerkte van de aanwezigheid van een andere gestalte, die, neergehurkt achter de plooiën van een donker gordijn, zich langzaam uit die donkere hoek begon los te maken.

Die gestalte was, evenals Raffles, in donker gewaad gekleed, maar zij had geen masker voor. Het gelaat van die gestalte was doodsbleek en de ogen schitterden van angst en spanning. Zij waren onafgebroken op de knielende gestalte gevestigd, die nog steeds niets zag of hoorde.

Dat was ook onmogelijk. Niet alleen was die tweede zwarte figuur één met de duisternis, maar daar de met rubber beklede schoenen geen geluid hoegenaamd maakten, viel er ook niets te horen, zelfs niet voor het meest geoefende oor.

Langzaam naderde die gestalte met een revolver in de rechtervuist, behoedzaam, stap voor stap.

Of het door de invloed kwam van het dierlijk magnetisme, dat ons dikwijls een doordringende blik doet voelen, al is die ook van achteren op ons gericht en dus niet door een onzer zintuigen waargenomen, wie zal het zeggen? maar zeker was het toch, dat Raffles eensklaps het hoofd omwendde.

Plots zag hij de naderbij sluipende gedaante, maar toen was het reeds te laat. Met een angstwekkende kreet had de gestalte zich op Raffles geworpen,

nog voor deze in staat was uit zijn knielende houding op te rijzen.

Hetzelfde ogenblik was Raffles, die zeker in een allerongunstigste positie verkeerde, overmeesterd. Als in een ijzeren greep voelde hij zijn polsen omklemmen en het volgende ogenblik hoorde hij een zacht geklikklak en voelde hij, dat een paar stalen boeien zijn polsen omsloten hielden.

Op datzelfde ogenblik stond de gestalte op en keek hem aan.

Hij keek in het van opwinding enigszins bleke gelaat van Murray.

— Zie zo, waarde heer, dat ging me te ver, klonk de stem van de bankier.

— Ik mag u er zeker wel opmerkzaam op maken, dat u zich niet aan de voorwaarden houdt, zei Raffles volkomen onbewogen, terwijl hij zich niet in het minst ongerust scheen te maken over zijn gevangenschap.

— Dat moet u me dan maar eens uitleggen, vriend Raffles, zei Murray, terwijl een glimlach op zijn lippen speelde. Ik heb u beloofd, dat ik de politie niet in huis zou halen en dat heb ik ook niet gedaan, maar ik heb me volkomen vrijheid voorbehouden, om me zelf en mijn eigendom te verdedigen. Zoals u ziet, was ik voornemens tot zelfs het uiterste te gaan.

Dit zeggende hield hij Raffles zijn revolver voor.

— Neen, zei hij, de hand opheffend, omdat hij zag, dat Raffles iets wou zeggen, neen, waarde heer, laat me uitspreken. Ik sta volkomen in mijn recht. Die revolver is niets anders dan zelfverdediging, trouwens ik zie daar ook uw revolver op de grond liggen. Die hebt ge toch zeker ook niet voor de aardigheid meegebracht. Zo goed als u, mocht ik van zo'n wapen in geval van nood gebruik maken.

Het ging werkelijk te ver. Als ik me niet vergis, hier bukte hij zich en raapte de calque op, is dit een waterleidingkaart van dit gebouw. Het zou dus een klein kunstje geweest zijn voor u, om de kranen van de afvoer te vinden en dan waart ge met uw bekende handigheid zeker in staat geweest om de ronde kluisdeur daar beneden te openen.

Dat was ook uw taak. Maar mijn taak was om mijn eigendom te verdedigen en dat heb ik gedaan. Die revolver heb ik niet meer nodig en gij de uwe niet. Daar gaan ze!

En met een zacht lachje nam de bankier de beide wapens op en wierp ze door de deuropening, zodat ze met een zwakke plons onder het wateroppervlak dat als een zwarte spiegel glansde, verdwenen.

Ook de kaart nam Murray, vouwde ze op en stak ze in zijn zak.

— Zie zo, nu moeten we samen eens praten, zei de bankier, want we zullen hier moeten blijven tot het personeel komt, als wanneer ik u uw vrijheid zal teruggeven, bij welke gelegenheid we voor goed afscheid van elkaar zullen nemen, want u weet het, niet waar, van nu af zal ik elke poging uwerzijds om bij me in te breken, in het licht van een gewone inbraak beschouwen en u aan Scotland Yard uitleveren.

— Ach, doe dat niet, doe dat niet! riep Raffles op smekende toon uit. Bij deze woorden zonk hij wederom op de knieën.

— Waarom niet? vroeg Murray, die enigszins verbaasd opkeek over de wanhopige houding en gebaren van de Gentleman-Inbreker van wie hij zo iets zeker niet scheen te hebben verwacht. Waarom niet?

— Omdat ik me zo vreselijk schaam, antwoordde Raffles prompt. Zo iets vernederends is me nog nooit overkomen. Wilt u wel geloven, dat ik nog liever gewild had, dat ge mij met uw revolver het licht uit de ogen geblazen had?

— Het spijt me wel, dat ge het u zo aantrekt, antwoordde de bankier, maar u zult me moeten toegeven, dat ik moeilijk anders kan.

— Werp dan tenminste uw zakdoek over mijn geboeide handen, want als iemand dat zou zien, dan...

— O, met plezier, antwoordde de bankier, terwijl hij zijn zijden zakdoek over de handen van Raffles uitspreidde, als ik u daarmee een genoegen kan doen... Maar waarom staat u toch niet uit die knielende houding op? Voor mij bekeeft ge zo niet te blijven liggen. Het

spijt me zelf, dat ik u heb moeten boeien, maar daar was nu eenmaal niets aan te doen...

— Ach, laat u dat niet spijten, zei Raffles, terwijl hij langzaam opstond, met nog steeds de zakdoek over zijn handen. Dat is trouwens een feit, dat reeds voorbij is!

De bankier keek hem verbaasd aan.

— Voorbij is? vroeg hij.

— Ja zeker, mijnheer Murray, zei Raffles lachend. Geboeid ben ik... geweest. Hier is uw zakdoek en hier zijn uw boeien, wel is waar in twee stukken maar overigens volkomen intact.

Met deze woorden overhandigde hij de verblufte bankier de voorwerpen in kwestie.

Murray was tē verbaasd om de handen te kunnen uitstrekken, om genoemde voorwerpen in ontvangst te nemen.

— Ik zie dat ge lichtelijk verbaasd zijt en dat neem ik u ook niet kwalijk, want in uw plaats zou ik dat zeker ook zijn. Kijk, dat alles is de schuld van dit kleine instrumentje.

Raffles hield de kleine straaldoos tussen zijn lange, spitse vingers omhoog.

— Dat kleine voorwerp, dat ik hier voor me neergelegd had, hebt ge zoëven over het hoofd gezien. Het is ook zo klein, niet waar? Als ik op deze knop druk, dan snijd ik met het grootste gemak door het dikste en hardste staal heen.

Met dit alles voor ogen begrijpt u nu zeker wel en zonder de minste moeite, dat het voor mij een kleinigheid zou zijn om de honderdduizend pond, die hier beneden achter uw dikke ronde kluisdeur opgeborgen liggen, weg te nemen.

U hebt onze revolvers in het water gegooid, dus daar hebben we geen van tweeën meer wat aan. Weliswaar hebt u de waterleidingkaart, maar die ken ik nu zowat uit mijn hoofd. Als ik dus de kranen opendraai, vloeit het water weg. Ik ga naar beneden, snijd een gat, zo groot als ik wil, in die mooie, ronde kluisdeur en... ik heb mijn weddenschap gewonnen.

Maar dat alles zullen we maar niet doen. U moest ze mij maar geven, die bankbiljetten, dan behoeft die mooie deur, die veel geld gekost heeft, niet vernield te worden.

— Nooit van mijn leven! riep Murray woest uit.

— Nu, mijnheer Murray, zei Raffles lachend, dat doe ik liever niet. Ik beschik over vrij wat fysieke kracht, maar wil toch gaarne in u mijn meerdere in dat opzicht erkennen. Maar ik ben gewapend en u niet, vergeet dat niet.

— Gewapend? vroeg Murray ongeloofig.

Ja zeker, gewapend, hernam Raffles. U vergeet mijn straaldoos. Kijk, dat ding snijdt door hout, staal, cement, steen, kortom door wat u maar wilt en ook door... mensenvlees.

Wanneer ik de straal, die ik te voorschijn kan brengen door eenvoudig op deze knop te drukken, op uw persoon zou richten, zoudt ge in tweeën gesneden zijn, voor ge er begrip van hadt.

Omdat u misschien aan mijn woorden twijfelt, zal ik u de kracht van dit apparaat even laten zien.

Raffles stelde nu zijn instrument op 50 cm. in, stelde het op die afstand op en had in minder dan geen tijd het door hem gemaakte gat langs alle vier de kanten vergroot. Met een krachtige duw had hij het stuk staal er uit gelicht en hield het nu de verbaasde bankier voor.

— U ziet dus, zo ging Raffles voort, dat ik het volkomen in mijn macht heb u te dwingen aan mijn verzoek te voldoen.

— En toch zal ik dat nooit doen, siste de woedende bankier. Snij me dan maar met dat ding door midden.

— Daar zullen we geen gebruik van maken, maar zonder dat zal het toch wel lukken. Wat dunkt u hiervan?

Terwijl Raffles deze woorden zei, had hij enige papieren uit zijn zak genomen en hield die, zonder ze uit handen te geven, de bankier voor.

— Hier hebben we in de eerste plaats een copie van uw aanvraag om verzekering van een schilderijtje, dat naar

ge beweert, weldra zal blijken een Rembrandt te zijn.

— Dat wàs het ook, viel Murray hierop in. Ik ben jammer genoeg niet meer in staat u het schilderijtje te tonen, daar het bij de brand van mijn huis te Warren Point mede in vlammen is opgegaan. Ik zie echter niet in wat dit met onze zaak te maken heeft.

— Dat zal u zo aanstonds blijken, zei Raffles op ijskoude toon. Ik heb nog méér paperassen.

Dat ge er vast van overtuigd was, heb ik begrepen, maar uit de bewijzen, die ge gemeend hebt bij uw brief te moeten voegen, namelijk de gemaakte foto van de signering in de rechterhoek. Jammer genoeg is die signering vals.

Murray begon hard te lachen. Te hard eigenlijk, om oprecht gemeend te zijn.

— Dat noem ik nog eens iets in het wild beweren. Bewijzen, mijnheer Raffles, bewijzen!

— Natuurlijk, mijnheer Murray, zal ik dat bewijzen.

Raffles haalde nu een in vieren gevouwen brief uit zijn zak, vouwde deze open en hield het blad Murray voor.

Deze strekte er zijn handen reeds naar uit, maar Raffles trok vlug terug.

— Neen, waarde heer, als ge er belang in stelt, wil ik het u voorlezen, maar u zult het misschien wel voldoende vinden als ik u zeg, dat het een officiële verklaring van professor Medowcroft is, die het schilderijtje een week lang in huis heeft gehad en getuigt, dat het een prul van het eerste water is.

— Daar heeft Nathan me niets van gezegd, riep Murray uit.

— Dus u wilt beweren, dat u te goeder trouw hebt gehandeld en niet wist, dat het een valse Rembrandt was?

— Ja, dat beweer ik. En... niemand, die mij het tegendeel kan bewijzen.

— En waarom hebt ge dan uw huis in brand gestoken? beet Raffles hem toe.

Wederom begon Murray luid te lachen.

— Mijn huis in brand gestoken? Wel ja, waarom niet? Hebt ge soms nog meer beschuldigingen in voorraad? Ik kan u wel drie getuigen bijbrengen, die onder eds kunnen verklaren, dat op het

ogenblik, dat de brand uitbrak te Warren Point, ik mij bevond in het Victoria-Hotel op het Embankment.

— Dat geloof ik graag, mijnheer Murray, misschien kunt u zelfs wel getuigen bijbrengen, dat ge op dat uur in de telefooncel gegaan zijt, om iemand op te bellen?

— Ja, zeker kan ik dat. Maar als ge dat weet, hoe kunt u me dan beschuldigen van brandstichting. Kijk eens hier. Herkent ge dat?

Raffles haalde nu uit zijn zak de triller van het telefoonklokje, nog omwikkeld met koperdraad.

Murray keek en het scheen alsof hij iets onaangenaams zag, want zijn voorhoofd rimpelde zich en zijn ogen bliksemde.

— Wat is dat voor een ding en wat zou dat?

— Wat dat is, mijnheer Murray? Dat is de triller van een telefoonklokje, van uw telefoonklokje, dat ik zelf tussen de puinhopen van uw huis te Warren Point heb gevonden. En wat dat zou? Dat zou niets meer of minder dan dat het mijn bewijs is, dat u opzettelijk brand hebt gesticht, om de verzekeringssom uitbetaald te krijgen. Een verzekeringssom van vijftigduizend pond voor een schilderijtje dat geen half pond waard is.

En nu valt er niet langer over te praten, maar moeten we eindelijk eens tot daden overgaan. U begint met de kraan van de afvoer van de kluis open te draaien. Ik zou het wel willen doen, als ik niet zo het land had aan natte handen en als ik niet bang was, dat u me misschien voorover in het water zoudt duwen.

Vooruit nu!

— Het zou toch niet baten, zei Murray nu, die onder de toespraak van Raffles beurtelings rood en bleek geworden was.

— Zo, zo, zei Raffles nu, terwijl zich de verticale rimpel tussen zijn ogen vertoonde, dus dan zouden we mijn straaldooz toch nog in werking moeten stellen.

— Neen, doe dat niet, riep Murray.

— Goed, mijnheer Murray, dat zullen we dan niet doen. Omdat u het mij ver-

zoekt. Maar u willigt dan op uw beurt mijn verzoek in en haalt morgenochtend om negen uur een bedrag van honderd duizend pond uit uw brandkast.

— Zeker mijnheer Raffles, geef me uw adres maar, dan...

— Dan zal ik de politie even op uw dak sturen, niet waar, mijnheer Murray, aldus vulde op ironische toon, Raffles de zin aan. Neen, ik behoef die honderdduizend pond niet te hebben. U stuurt dat bedrag morgenochtend naar het Tehuis voor arme weeskinderen te Brighton.

En nu laat u me vlieg de voordeur uit. Gaat u mij maar voor, ik volg wel met ... de straaldooz.

Murray scheen de betekenis van deze laatste woorden maar al te goed te begrijpen, want zonder zich te bedenken, ging hij Raffles voor, de trap op naar de eerste étage, de gang door naar de vestibule.

Hier gekomen, opende hij de deur, maar Raffles draaide zich nog even om.

— Denk er aan, mijnheer Murray, dat u mij niet voor de gek houdt. Ik heb hier dingen, hierbij klopte hij op zijn binnenzak, die voor u méér waard zijn dan geld of goed. Als Brighton morgenavond de honderdduizend pond niet heeft ontvangen, dan is de Times overmorgenochtend in het bezit van mijn documenten en moet u daar de gevolgen maar van afwachten. Houdt u uw woord, dan beloof ik u, van mijn kant, ten eerste dat ik u nimmer meer om een dergelijk bedrag zal lastig vallen, en ook, dat ik niet zal spreken over die brandstichting, ofschoon ik dat eigenlijk verplicht ben. Maar denk er om, dat u zich die verzekeringssom van dat schilderijtje niet laat uitbetalen, want anders zou ik toch moeten spreken. Een nu, vaarwel. Ofschoon de kennismaking voor u misschien niet onverdeeld aangenaam is geweest, kunt u nu met de prettige gedachte rondlopen, dat ik u genoodzaakt heb tenminste één maal in uw leven een goed werk te doen. Wat mij betreft, ik zal altijd met genoeg aan dit avontuurtje terugdenken. Adieu!

Voor Murray tijd had om van zijn verbazing te bekomen, was Raffles de deur uit en in het nachtelijk duister verdwenen.

* * *

— En denk je dat Murray doet wat je hem hebt bevolen? vroeg Brand aan Raffles, toen deze na zijn thuiskomst zijn wedervaren in Fenchurchstreet verhaald had.

— O ongetwijfeld, Charles, zei Raffles glimlachend. Ik heb te veel compromitterende bewijzen tegen hem, dan dat hij het zou wagen het niet te doen.

— Ja, dat weet ik wel, hernam Brand, maar het zou toch wel kunnen, dat hij het probeerde. Zijn geld is hem ongetwijfeld zeer lief.

— Zeker, zeker, maar zijn vrijheid is hem nog veel liever. Over dat bedrag van vijftigduizend pond komt hij wel heen, hij is deksels handig en er is heus wel een beetje geluk en veel handigheid voor nodig geweest om dat heerschap te vangen, maar ik heb alles goed over-

wogen en je zult zien, dat hij het doet.

* * *

De feiten stelden Raffles in het gelijk. Nog diezelfde namiddag ontving de Stichting voor arme weeskinderen te Brighton honderdduizend pond sterling van Murray, die zich echter niet de moeite gegeven had er bij te vermelden, dat slechts de helft van hem was en de andere helft van John Raffles, maar daar stoorde deze laatste zich niet aan.

Murray ontving een stevige dankbrief van de president der Stichting met de verklaring, dat het geld zou worden aangewend voor een nieuw gebouw, waaraan grote behoefte was.

Die brief stond een dag later in alle kleuren en geuren in de Times, hetgeen Raffles de opmerking deed maken over het pronken met andermans veren.

— Maar haal de naam Murray in het register nu maar door, Charles, zei hij, de kerel heeft zijn plicht jegens de gemeenschap gedaan. Dat bewustzijn is mijn beloning. De verbazing van het publiek over het grote bedrag, de zijne; nu dat gun ik hem van harte.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het gezonken Goudschip

Lach met ons mee...

Een boer, die in 't schoolbestuur gekozen was, bezocht eens de dorpschool teneinde te zien hoe het met de ontwikkeling van de kinderen stond.

— Nu jongens, begon hij zijn onderzoek, wie van U kan me zeggen wat niets is?

Even werd er gezwegen en toen stond een jongentje op.

— Dat is, wat ge me gisteren gaaft voor het vasthouden van uw paard! zei hij.

Dienstbode : Madame, d'r zijn een half dozijn mannen beneden met stofzuigers. Ze zeggen, dat gij ze allen ontboden hebt voor 'n demonstratie.

Mevrouw: Ja, ik heb ze ontboden. Wijs ze allemaal een verschillende kamer aan en laat ze aan het werk gaan.

Marie: Maar man, kijk toch niet zo somber. Ge moet die dingen van de vrolijke kant opnemen.

Frans: Ja, gij hebt goed te kletsen, maar wat is de vrolijke kant van tandpijn?

— Begrijpt ge nu hoe de motor werkt?

— Zeker, zeker, ik begrijp alles! Maar als ik bijvoorbeeld geen bougies heb, mag ik dan 'n paar kandelaars gebruiken?

— Ik heb geen geluk bij de vrouwen. Ze lachen mij allemaal uit omdat ik zo verlegen ben...

— En waarom ben je verlegen?

— Omdat ze mij uitlachen.

— Mama, krijg ik waarlijk niet meer pudding dan dat klein beetje?

— Dat is uw deel niet, dit is het schoteltje van uw zusje.

— Wat?... Krijgt zo'n peuter zo veel pudding?

Toontje Ravels, 'n weze van 83 jaar, die met den noene een poze in zijn onderveste mouwen aan zijn voordeure gestaan heeft, ligt na twee dagen met 'n dodelijke fleursel in z'n bedde. De dokter die Toontje onderzocht heeft, vindt 't nodig 't manneke te laten berechten. Paster Goe-mans brengt Toontje de laatste gerechten en als alles gedaan is, blijft hij nog een beetje klappen om Toontje te troosten en te sterken.

— Toontje, ge moet courage hebben, ge hebt gans uw leven braaf geweest, veel miserie gehad en twaalf kinderen groot gekweekt. Ons Heer komt U nu halen om U hierboven te belonen. 't Is daarom dat je moet uw leven in Zijn handen geven en als Hij komt gewillig meegaan.

— 'k En kanne wel niet verder, zucht Toontje.

— 'k Weet het, Toontje, maar ge moogt niet ondankbaar zijn, 't en is iedereen niet gegeven 83 jaar oud te worden, ge moet toch zeggen dat uw leven lang geweest is, nietwaar?

— Lang, ja't, maar 't en heeft niet stijf breed geweest!

Een veroordeelde was op weg naar het schavot om onthoofd te worden.

— Ach, zei hij tot de aalmoezenier die hem tot berouw opwekte, het berouwt mij zeer thans de goede raad van mijn vader niet te kunnen volgen.

— En welke goede raad was het, mijn vriend?

— Zoon, zei hij altijd, als ge in een moeilijk geval zijt, zie dan wel toe dat ge de kop niet verliest.

Vrouw. — Zeg eens, manlief, wat zou je doen indien ik moest sterven?

Man. — Oh, liefste vrouwtje, ik zou zot worden, geloof ik.

Vrouw. — En zou je dan nog hertrouwen?

Man. — Duizendmaal neen, zó zot zou ik niet worden.

Professor: In welke vloeistof wordt het goud het spoedigst opgelost?

Student : In champagnewijn!

Uit « De Druivelaar »